Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 117, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 5ον. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 6 Ἰουνίου 1898 Ἔτος 20ον.— Ἀριθ. 24

Η ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

Βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 177)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'.

ΦΩΝΗ ΕΝ ΟΝΕΙΡΩ

Ἐντελῶς ἐλευθέρα ἀπὸ πάγους ;... Ὄχι· εἶπα ὑπερβολήν. Πάγοι τινὲς ἐφαίνοντο ἀκόμη πλέοντες μακράν, πρὸς ἀνατολάς. Ἀλλ' ὁπωσδήποτε εἰς τὸ μέρος τοῦτο ἡ τῆξις εἶχε προχωρήσῃ πολύ, καὶ ἡ θάλασσα ἦτο ἀρκετὰ ἐλευθέρα, ὥστε τὸ πλοῖόν μας νὰ ταξειδεύσῃ ἐπ' αὐτῆς ἀνενόχλητον.

Δὲν ὑπῆρχεν ἀμφιβολία, ὅτι τὴν θάλασσαν ταύτην— ἓν εἶδος εὐρείας διώρυγος, ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀνταρκτικῆς ἠπείρου,—διαπλεύσαντα καὶ τὰ πλοῖα τοῦ Βέδδελ, εἶχον ἀναχθῆ μέχρι τῆς ἑβδομηκοστῆς μοίρας νοτίου πλάτους, τὴν ὁποίαν ἡ Ἰάνα εἶχεν ὑπερβῆ κατὰ ἑξακόσια μίλλια περίπου.

— Ὁ Θεὸς μᾶς ἐβοήθησε ! μοὶ εἶπεν ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκύ, καὶ εἴθε οὕτω νὰ μας βοηθήσῃ μέχρι τέλους καὶ νὰ μας ὁδηγήσῃ εἰς τὸ τέρμα.

— Ἐντὸς ὀκτὼ ἡμερῶν, ἀπήντησα, ἐλπίζω νὰ φθάσωμεν εἰς τὴν νῆσον Τσάλαλ.

— Ναί· ἀρκεῖ μόνον νὰ διαρκέσουν οἱ ἀνατολικοὶ ἄνεμοι. Ἄλλως τε μὴ λησμονῆτε ὅτι, πλεύσας κατὰ μῆκος τοῦ παγοφράγματος μέχρι τῆς ἀνατολικῆς του ἄκρας, ὁ Ἄλβρανος ἀπεμακρύνθη πολὺ ἐκ τῆς ὁδοῦ του, καὶ πρέπει νὰ τὸν ἐπαναφέρωμεν πρὸς δυσμάς.

— Ὁ ἄνεμος εἶνε εὐνοϊκός, πλοίαρχε. . .

— Καὶ θὰ τὸν ἐπωφεληθῶμεν, διότι σκοπεύω νὰ διευθυνθῶ πρὸς τὴν νῆσον Βενέτην. Ἐκεῖ πρῶτα-πρῶτα ἐπεβιβάσθη ὁ ἀδελφός μου Οὐίλλιαμ· ὥστε ἅμα συναντήσωμεν τὴν νησίδα αὐτήν, θὰ εἴμεθα βέβαιοι ὅτι πηγαίνομεν καλά.

— Καὶ ποῖος ἠξεύρει, μήπως εὕρωμεν ἐκεῖ τίποτε νέα τεκμήρια, πλοίαρχε. . .

— Πολὺ πιθανόν, κύριε Ζώρλιγκ. Σήμερον λοιπόν, ἅμα γίνῃ ἡ καταμέτρησις καὶ γνωρίσωμεν ποῦ ἀκριβῶς εὑρισκόμεθα, θὰ στρέψωμεν τὴν πρώραν πρὸς τὴν νησίδα Βενέτην.

Ἐννοεῖται ὅτι ἔπρεπε νὰ συμβουλευθῶμεν τὸν ἀσφαλέστερον Ὁδηγόν, τὸν ὁποῖον εἴχαμεν εἰς τὴν διάθεσίν μας· ἐννοῶ τὸ βιβλίον τοῦ Ἔδγαρ Πόε—αὐτὴν τὴν ἀληθῆ, τὴν αὐθεντικὴν διήγησιν τοῦ Ἀρθούρου Γόρδωνος Πύμ.

Ἀναγνώσας ἐπανειλημμένως καὶ μετὰ πάσης τῆς δυνατῆς προσοχῆς τὴν διήγησιν ταύτην, συνεπέρανα τὰ ἑξῆς :

Ὅτι ἡ Ἰάνα ἀνεκάλυψε καὶ προσήγγισε τὴν νῆσον Τσάλαλ, περὶ τούτου οὐδεμία ἀμφιβολία· ἀναμφίβολος ἐπίσης καὶ ἡ ὕπαρξις τῶν ἐξ ἐπιζησάντων ναυαγῶν, καθ' ἣν ἐποχὴν ὁ Πάττερσων εἶχε παρασυρθῆ ἐπὶ τοῦ πλωτοῦ πάγου. Τοῦτο ἦτο τὸ πραγματικὸν μέρος τῆς διηγήσεως, τὸ βέβαιον, τὸ ἀναμφισβήτητον.

Ἀλλὰ δὲν ὑπῆρχεν ἄρα γε καὶ ἐν ἄλλο μέρος, ἀμφίβολον καὶ φανταστικόν, γέννημα καθαρῶς τῆς ἐξημμένης καὶ ἀχαλινώτου φαντασίας τοῦ διηγηματογράφου ; Καὶ πρῶτα-πρῶτα, ἔπρεπε νὰ παραδεχθῆ τις ὡς ἀληθῆ τὰ παράδοξα φαινόμενα, τὰ ὁποῖα ὁ Πὺμ ἰσχυρίζεται ὅτι παρατήρησεν εἰς τὰ βάθη τοῦ ἀπωτάτου ἐκείνου Ἀνταρκτικοῦ ; ... Ἔπρεπε νὰ παραδεχθῆ τις τὴν ὕπαρξιν ἀνθρώπων καὶ ζώων ἰδιορρύθμων ; Ἦτο ἀληθὲς ὅτι τὸ ἔδαφος τῆς νήσου ἐκείνης, καθὼς καὶ τὰ ὕδατά της, ἦσαν ἰδιαιτέρας, ὅλως διαφορετικῆς συστάσεως; Ὑπῆρχον βάραθρα καὶ λαβύρινθοι μυστηριώδεις ; Τωόντι τὸ λευκὸν χρῶμα ἐπροξένει τρόμον εἰς τοὺς ἰθα-

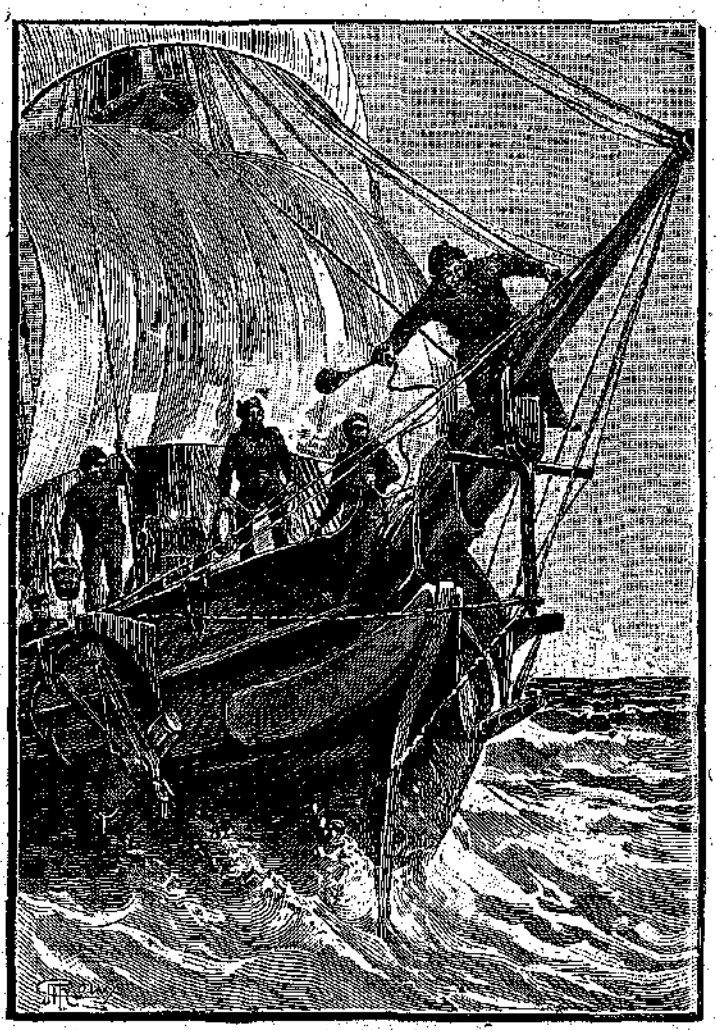

«Ὁ ναύκληρος ἔρριψεν εἰς τὴν θάλασσαν σχοινίον . . .»
(Σελ. 186, στήλ. α').

γενεζ; 'Αλλὰ καὶ διατί ὄχι, ἀφ' οὗ τὸ λευκόν, ἡ στολὴ τοῦ χειμῶνος, τὸ χρῶμα τῶν χιόνων, τοῖς ἀνήγγελε τὴν προσέγγισιν τῆς ἐποχῆς, ἡ ὁποία θὰ τους ἐνέκλειε τρόπον τινὰ ἐντὸς φυλακῆς ἐκ πάγου; 'Αλλὰ τί νὰ παραδεχθῇ τις περὶ τῶν φαινομένων τῶν τόσῳ παραδόξων, τῶν παρατηρηθέντων πέραν τῆς νήσου Τσάλαλ, περὶ τῶν φαιῶν ἀτμῶν τοῦ ὁρίζοντος, περὶ τοῦ σκοτασμοῦ τοῦ διαστήματος, περὶ τῆς φωταυγείας, τῆς ἀναδιδομένης ἐκ τοῦ βάθους τῆς θαλάσσης, περὶ τοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ καταρράκτου καὶ τέλος περὶ τοῦ λευκοῦ γίγαντος, τοῦ ὀρθουμένου παρὰ τὴν φλιὰν τοῦ πόλου;

Δι' αὐτὰ ὅλα εἶχα μεγάλας ἀμφιβολίας καὶ ἐπιφυλάξεις, καὶ ἐπερίμενα... 'Αφ' ἑτέρου ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ ἐφαίνετο ἀδιάφορος πρὸς πᾶν ὅ,τι ἐν τῇ διηγήσει τοῦ 'Αρθούρου Πύμ, δὲν ἐσχετίζετο ἀπευθείας μὲ τοὺς ναυαγούς, ἡ σωτηρία τῶν ὁποίων ἦτο ἡ μόνη καὶ διηνεκὴς αὐτοῦ φροντίς.

Ἐν τούτοις, ἔχων ὑπ' ὄψει μου τὸ βιβλίον τοῦ Πὸε, ἐσκόπευα νὰ το ἐξελέγξω λέξιν πρὸς λέξιν, νὰ χωρίσω τὸ ἀληθὲς ἀπὸ τοῦ ψευδοῦς, τὸ πραγματικὸν ἀπὸ τοῦ φανταστικοῦ. . . Εἶχα δὲ τὴν πεποίθησιν, ὅτι δὲν θὰ συνήντων οὔτε ἴχνος ἐκ τῶν τελευταίων ἐκείνων παραδοξολογιῶν, τὰς ὁποίας, κατὰ τὴν γνώμην μου, ἐνέπνευσεν εἰς τὸν Πὸε τὸ «Πνεῦμα τοῦ Παραδόξου», ὅπως παρουσιάζεται εἰς ἓν ἀπὸ τὰ περιεργότερα διηγήματα τοῦ Ἀμερικανοῦ συγγραφέως.

Τὴν 19 Δεκεμβρίου ἡ γολέττα μας εὑρίσκετο κατὰ μίαν καὶ ἡμίσειαν μοῖραν νοτιώτερον τοῦ σημείου, εἰς τὸ ὁποῖον εἶχε φθάσῃ ἄλλοτε ἡ Ἴ ά ν α, δεκαπέντε ἡμέρας βραδύτερον τῆς ἡμερομηνίας ταύτης. Ἕπεται ἐκ τούτου, ὅτι τὸ ταξείδιον τοῦ Ἄ λ β ρ ά ν ο υ ἐγίνετο ὑπὸ ὅρους πολὺ εὐνοϊκωτέρους.

Θάλασσα ἐλευθέρα ἐξετείνετο ἤδη ἐνώπιον τοῦ πλοιάρχου Λὰν Γκὺ—ὅπως ἄλλοτε ἐνώπιον τοῦ πλοιάρχου Οὐίλλιαμ Γκύ,—καὶ ὄπισθεν αὐτοῦ τὸ παγόφραγμα, ἐκτεινόμενον ἐκ τῶν βορειοδυτικῶν πρὸς τὰ βορειοανατολικά, ἀπέκρυπτεν ὡς ἀδιάρρηκτον τεῖχος τὴν θέαν.

Πρὸ παντὸς ὁ Τζὲμ Βὲστ ἠθέλησε νὰ βεβαιωθῇ ἐὰν τὸ ρεῦμα τῆς θαλάσσης ἔφερε πρὸς νότον, ὡς ἔγραφεν ὁ 'Αρθοῦρος Πύμ. Κατὰ διαταγήν του λοιπὸν ὁ ναύκληρος ἔρριψεν εἰς τὴν θάλασσαν σχοινίον μήκους διακοσίων ὀργυιῶν, μὲ τὸ ἀνάλογον βάρος προσδεδεμένον εἰς τὴν ἄκραν, ἐκ τούτου δ' ἐβεβαιώθημεν ὅτι ἡ ροὰ τοῦ ρεύματος ἦτο ἡ ἰδία καὶ κατὰ συνέπειαν λίαν εὐνοϊκὴ διὰ τὸν πλοῦν τῆς γολέττας.

Τὴν δεκάτην ὥραν καὶ τὴν μεσημβρίαν ἔγιναν δύο καταμετρήσεις, μὲ μεγάλην ἀκρίβειαν, διότι ὁ οὐρανὸς ἦτο ἐκτάκτως αἴθριος. Καὶ τὸ μὲν πλάτος εὑρέθη 74° 45', τὸ δὲ μῆκος 39° 15'. Εἴχαμεν δηλαδὴ παρεκκλίνῃ ἐκ τοῦ μεσημβρινοῦ μας κατὰ τέσσαρας περίπου μοίρας πρὸς ἀνατολάς· διὰ τοῦτο εὐθὺς μετὰ τὴν καταμέτρησιν, ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ ἔστρεψε τὴν πρώραν νοτιοδυτικῶς, διὰ νὰ ἐπανέλθωμεν εἰς τὸν τεσσαρακοστὸν τρίτον μεσημβρινόν, προχωροῦντες ὁλονὲν πρὸς νότον.

Ὑπενθυμίζω ὅτι αἱ λέξεις π ρ ω ΐ α καὶ ἑ σ π έ ρ α, τὰς ὁποίας μεταχειρίζομαι ἐλλείψει ἄλλων, δὲν σημαίνουν οὔτε ἀνατολὴν οὔτε δύσιν ἡλίου. Ὁ φωτεινὸς δίσκος, διαγράφων τὴν συνεχῆ σπεῖράν του ἄνωθεν τοῦ ὁρίζοντος, δὲν ἔπαυε νὰ σκορπίζῃ τὰς ἀκτῖνάς του. Μῆνες ἀκόμη θὰ παρήρχοντο, καὶ κατόπι θὰ ἔδυε, θὰ ἐξηφανίζετο. 'Αλλὰ καὶ κατὰ τὴν ψυχρὰν καὶ σκοτεινὴν περίοδον τοῦ ἀνταρκτικοῦ χειμῶνος, ὁ οὐρανὸς θὰ ἐφωτίζετο σχεδὸν καθημερινῶς ἀπὸ τὴν λάμψιν τοῦ πολικοῦ σέλας. Ἴσως ἀργότερα θὰ ἐγινόμεθα καὶ ἡμεῖς μάρτυρες τῶν ἀπεριγράπτως λαμπρῶν ἐκείνων φαινομένων τῆς πολικῆς νυκτός. . .

Κατὰ τὴν διήγησιν τοῦ 'Αρθούρου Πύμ, ἀπὸ τῆς 1 μέχρι τῆς 4 Ἰανουαρίου τοῦ ἔτους 1828, τὸ ταξείδιον τῆς Ἴ ά ν α ς προσέκοψε κατὰ μεγάλων δυσχερειῶν, ὀφειλομένων εἰς τὴν κακοκαιρίαν. Ἰσχυρὰ θύελλα ἐξεσφενδόνισε κατὰ τοῦ πλοίου συντρίμματα πάγων, τὰ ὁποῖα ὀλίγον ἔλειψε νὰ θραύσουν τὸ πηδάλιον. Κατόπιν ὁ δρόμος της ἐφράχθη ὑπὸ νέου παγοφράγματος, τὸ ὁποῖον μετὰ δυσκολίας κατώρθωσε νὰ διαπεράσῃ· τέλος δὲ τὴν πρωΐαν τῆς 5 Ἰανουαρίου ἠδυνήθη νὰ ὑπερκάμψῃ καὶ τὰ τελευταῖα προσκόμματα, εἰς πλάτος 73° 15'. Ἡ θερμοκρασία τῆς ἀτμοσφαίρας ἦτο τότε τριάκοντα τριῶν βαθμῶν (0° 56 Κελ. ἄνωθεν τοῦ μηδενὸς), ἐνῷ κατὰ τὴν αὐτὴν ἐποχὴν ἡμεῖς εἴχομεν τεσσαράκοντα ἐννέα βαθμοὺς (9° 44 Κελσίου ἄνωθεν τοῦ μηδενός). Τέλος, ἐνῷ ἡ Ἴ ά ν α ἐχρειάσθη 15 ἀκόμη ἡμέρας (5—19 Ἰανουαρίου), διὰ νὰ διατρέξῃ τὰ ἑξακόσια μίλλια, τὰ ὁποῖα τὴν ἐχώριζαν ἀπὸ τὴν νῆσον Τσάλαλ, ὁ Ἄ λ β ρ α ν ο ς, ἤδη ἀπὸ τῆς 19 Δεκεμβρίου, ἀπεῖχεν ἐκ τῆς αὐτῆς νήσου μόλις τετρακόσια μίλλια, πρὸ τοῦ τέλους δὲ τῆς ἑβδομάδος θὰ ἐθλέπαμεν τὴν νῆσον Τσάλαλ, ἢ τοὐλάχιστον τὴν νησίδα Βενέτην, κατὰ τριάκοντα μίλλια πλησιεστέραν, ὅπου ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ ἐσκόπευε νὰ σταθμεύσῃ ἐπὶ εἰκοσιτέσσαρας ὥρας.

Ὁ πλοῦς ἐξηκολούθησεν ὑπὸ ἐξαιρέτους συνθήκας. Μολονότι ὁ ἄνεμος ἔπνεεν ἀρκετὰ ἰσχυρός, ὁ Τζὲμ Βὲστ εἶχεν ἀνοίξῃ τὰ ὑψηλὰ ἱστία καὶ ὁ Ἄ λ β ρ α ν ο ς ὠλίσθαινεν ἐλαφρῶς ἐπὶ θαλάσσης μόλις κυματιζούσης. Δὲν συνηντήσαμεν ὄρη ἐκ πάγου, ἐξ ἐκείνων τὰ ὁποῖα εἶδε πλέοντα ἐδῶ ὁ 'Αρθοῦρος Πύμ, καὶ τινα τῶν ὁποίων εἶχον ὕψος ἑκατὸν ὀργυιῶν. Τὸ πλήρωμα τοῦ Ἄ λ β ρ ά ν ο υ δὲν εὑρίσκετο εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ἐργάζεται ἐν τῷ μέσῳ ὀμίχλης, ὡς ἐκείνη ἡ ὁποία ἐδυσκόλευε τόσον τὴν πορείαν τῆς Ἴ ά ν α ς. Δὲν ὑπέστημεν οὔτε χάλαζαν, οὔτε χιόνα, οὔτε ψύχος ἐπαισθητόν. Μόνον πλωτούς τινας ὀγκοπάγους συνηντῶμεν κάποτε, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐκάθηντο λιπαρόχρωμες καὶ φῶκαι, ὡς περιηγηταὶ ταξειδεύοντες διὰ τῶν θαλαμηγῶν των. Καὶ ἐνῷ ὑπεράνω τοῦ ἰδιορρύθμου τούτου στόλισκου, ἐπέτων ἀκαταπαύστως λάροι, κολυμβίδες, φαλακροκόρακες, κλυδωνομάντεις καὶ ἄλλα πτηνὰ τοῦ ἀνταρκτικοῦ, ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης, ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ἔπλεον μέδουσαι μεγάλαι, ὡς ὀμβρέλαι ἀνοικταί, στολισμέναι μὲ τὰ ὡραιότερα χρώματα. Μεταξὺ δὲ τῶν ἰχθύων, τοὺς ὁποίους ἠλίευεν ἐν ἀφθονίᾳ τὸ πλήρωμα, εἴτε διὰ καλαμίδος εἴτε διὰ καμακίου, θὰ ὀνομάσω ἰδιαιτέρως τοὺς κ ο ρ υ φ ή ν α ς, εἶδος γιγαντιαίων χρυσοψάρων, μήκους τριῶν ποδῶν, ἡ σάρξ τῶν ὁποίων ἦτο νοστιμωτάτη.

Τὴν ἑπομένην πρωΐαν, μετὰ νύκτα ἡσυχον, κατὰ τὸ διάστημα τῆς ὁποίας ὁ ἄνεμος εἶχε πέσῃ ὀλίγον, ὁ ναύκληρος μ' ἐκπλησίασε γελαστὸς καὶ εὔγλωττος ὡς πάντοτε.

— Καλημέρα σας! καλημέρα σας, κύριε Ζώρλιγκ! μοὶ εἶπε:

— Καλημέρα, Οὐρλιγκερλῆ! ἀπήντησα μὲ ὅλην τὴν διάθεσιν νὰ συνάψω συνομιλίαν μετὰ τοῦ εὐθύμου τούτου συντρόφου.

— Λοιπόν, πῶς σας φαίνεται αὐτὴ ἡ θάλασσα, ὕστερ' ἀπὸ τὸ παγόφραγμα;

— Τὴν συγκρίνω μὲ τὰς μεγάλας λίμνας τῆς Σουηδίας καὶ τῆς Ἀμερικῆς ἀπήντησα.

— Ναί . . . βέβαια . . . μόνον ὅτι, ἀντὶ βουνῶν, περιτριγυρίζεται ἀπὸ παγοβούνια.

— Ἡ ἀλήθεια εἶνε, ὅτι πρέπει νὰ εἴμεθα πολὺ εὐχαριστημένοι, ναύκληρε, καὶ νὰ εὐχώμεθα νὰ ἐξακολουθήσῃ ἔτσι τὸ ταξεῖδί μας ἕως τὴν νῆσον Τσάλαλ.

— Καὶ διατί ὄχι ἕως τὸν πόλον, κύριε Ζώρλιγκ;

— Ἀ, ὁ πόλος εἶνε πολὺ μακρυά... πολὺ μακρυά. . . κανεὶς δὲν ἠξεύρει τί εἶνε ἐκεῖ-πέρα.

— Θά το μάθῃ κανεὶς ἄμα ὑπάγῃ, ἀπήντησεν ὁ ναύκληρος· καὶ αὐτὸς μάλιστα εἶνε ὁ μόνος τρόπος διὰ νὰ το μάθῃ.

[Ἕπεται συνέχεια]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑ Ἰ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΘΕΡΙΝΗ ΖΩΗ

Ἀγαπητοί μου,

ΗΛΙΟΣ πλησιάζει ὁλονὲν τὸν Κύνα....

Γνωρίζετε ποῖος εἶνε αὐτὸς ὁ Κύων; Εἶνε ὁ μεγαλήτερος Κύων τοῦ κόσμου. Τὸ σῶμά του διαγράφεται ἀπέραντον εἰς τὸ ἀχανές, καὶ ἀποτελεῖται ἀπὸ κληθὺν ἡλίων καὶ πλανητῶν, ἕκαστος τῶν ὁποίων εἶνε ἑκατομμυριάκις μεγαλήτερος ἀπὸ τὴν γῆν μας! Μὲ ἄλλους λόγους ὁ Μέγας Κύων εἶνε ἀστερισμός, — ὁ κατ' ἐξοχὴν ἀστερισμὸς τοῦ θέρους καὶ τοῦ καύσωνος. Διότι τὰς ἡμέρας, κατὰ τὰς ὁποίας ὁ ἥλιος ἀνατέλλει καὶ δύει μετ' αὐτοῦ, ἐκτοξεύει τὰς θερμοτέρας, τὰς φλογερωτέρας του ἀκτῖνας, καὶ παράγει τὰ δεινὰ καὶ ἀνυπόφορα ἐκεῖνα παύματα, τὰ ὁποῖα ἐκ τοῦ ἀστερισμοῦ τούτου ἀκριβῶς ὀνομάζονται κ υ ν ε τ ά.

Καὶ ἠρχίσαμεν νὰ τα αἰσθανώμεθα ἀπὸ τώρα,—ἐδῶ εἰς τὰς Ἀθήνας τοὐλάχιστον. Πολὺ γρήγορα ἐφέτος ἔσπευσε νὰ μεταβληθῇ ἡ πρωτεύουσά μας εἰς μέγαν μαρμαρόκτιστον φ ο ῦ ρ ν ο ν! Οἱ τοῖχοι καίουν, τὰ πεζοδρόμια ἐκπέμπουν φλόγας, ὁ οὐρανὸς ἀπειλεῖ πυρκαϊάν. Παντοῦ ἄνθρωποι ἀσθμαίνοντες, κατακόκκινοι, ἱδρωμένοι. . . Παντοῦ παράπονα καὶ διαμαρτυρίαι. . . Τί ζέστη, θεέ μου! . . Τί πρωΐμον, τί βιαστικὸν καλοκαῖρι! . . Οὔφ, τί ἀνυπόφορον καιρόν!—Αὐτὰ ἀκούονται καὶ θὰ κούωνται ὅλην τὴν ἡμέραν, καὶ ὅλην τὴν νύκτα πολλάκις. Καὶ πόσον γίνονται ἐπιθυμητὰ τώρα καὶ ἡ σκιά, καὶ ἡ δρόσος, καὶ τὸ ὕπαιθρον, καὶ τὸ κρύον νερόν, καὶ τὰ παγωτά. . .

Πόσα θέλγητρα ὅμως, πόσας ἀπολαύσεις ἔχει καὶ αὐτὴ ἡ ἐποχή! Καὶ μάλιστα ἴσα-ἴσα διότι κάμνει ζέστην. Μή σας φανῇ αὐτὸ παράδοξον· συλλογιεθῆτε, ἂν δὲν ἔκαμνε ζέστην, τί ἄξιαν, τί εὐχαρίστησιν θὰ μας ἔδιδαν, ὅσα κάμνομεν, ὅσα ἐπιζητοῦμεν διὰ νὰ την πολεμήσωμεν; Εἶνε καὶ ἡ ζέστη ὅπως ἡ πεῖνα, ἡ ὁποία μᾶς κάμνει ὡραῖα ὅλα τὰ φαγητά, ὅπως τὸ ψῦχος, τὸ ὁποῖον μᾶς κάμνει γλυκεῖαν τὴν φωτιάν, ὅπως ἡ δίψα, ἡ ὁποία μεταβάλλει εἰς νέκταρ τὸ νερόν, ὅπως ἡ κούρασις, ἡ ὁποία μεταβάλλει εἰς εὐτυχίαν τὴν ἀνάπαυσιν. Ἂν δὲν ἔκαμνε ζέστην, νὰ σας ἔβλεπα τότε μὲ τί εὐχαρίστησιν θὰ ἐτρώγατε τὸ παγωτόν σας, μὲ τί ὄρεξιν θὰ ἐκάθησθε εἰς τὴν σκιάν, μὲ τί καρδιὰν θὰ ἐπίπτατε εἰς τὸ ψυχρὸν ὕδωρ τῆς θαλάσσης, μὲ τί προθυμίαν θὰ ἐνεδύεσθε τὰ δροσερὰ θερινὰ φορέματα, μὲ τί ψυχὴν θὰ ἐμένατε τὴν νύκτα εἰς τὸ ὕπαιθρον, μὲ τί σπουδὴν θὰ ἠρχίζατε τὴν ὡραίαν αὐτὴν θερινὴν ζωὴν ἐν τῇ πόλει, τὴν πλήρη ζωηρότητος καὶ χαρᾶς καὶ κινήσεως... Ἀ, μὴ μοῦ το ἀρνηθῆτε τώρα· ἔχει καὶ ὁ οὐράνιος Κύων τὴν χρησιμότητά του!

Ἀλλὰ προτιμῶ νὰ φήσω τὴν φιλοσοφίαν περὶ τῆς ζέστης, καὶ νὰ σας εἴπω πόσον μοῦ ἀρέσει αὐτὴ ἡ ἐποχή... Ἀλήθεια, δὲν ἀρέσει καὶ εἰς σᾶς; Δέν σας ἀρέσει ἡ μακρὰ αὐτὴ ἡμέρα, μὲ τὰς λαμπρὰς αὐτὰς πρωϊνὰς ὥρας, ἡ τόσον κατάλληλος πρὸς ἐργασίαν, προπάντων δι' ὅσους μελετοῦν δι' ἐξετάσεις; Δέν σας ἀρέσει ἡ χλιαρὰ αὐτὴ νύξ, ἡ τόσον ἀναψυκτική, ἡ χαρίζουσα μὲ προθυμίαν τὴν δρόσον της καὶ τὰ ᾄσματα τῶν γρύλλων της; Δέν σας ἀρέσει νὰ ἐμβαίνετε εἰς τὸν τροχιόδρομον, καὶ νὰ κατέρχεσθε εἰς τὸ Φάληρον, καὶ νὰ παίζετε παρὰ τὴν ἀκτήν, καὶ νὰ κάμνετε ἐκεῖ τὸ λουτρόν σας; Δέν σας ἀρέσει νὰ πηγαίνετε κάποτε εἰς τὸ θέατρον — ὅταν σᾶς το ἐπιτρέπουν οἱ γονεῖς σας, οἱ ὁποῖοι γνωρίζουν ποῖα θεάματα εἶνε καὶ ποῖα δὲν εἶνε διὰ σᾶς; Δέν σας ἀρέσει ἡ ζωηρὰ ἐκείνη κίνησις τῆς δείλης καὶ τῆς ἑσπέρας, ὅταν ὅλος ὁ κόσμος ἐξέρχεται διὰ νὰ διασκεδάσῃ καὶ νὰναπνεύσῃ, μετὰ τοὺς κόπους τῆς μακρᾶς ἡμέρας, καὶ γίνεται τόση συγκέντρωσις ὑπὸ τὸ φῶς τῶν ἠλεκτρικῶν ἡλίων, καὶ παίζῃ μουσική, καὶ ἀνεβοκατεβαίνουν τὰ τράμ γεμάτα, καὶ κάποτε καίονται πυροτεχνήματα φσρσφσρσ . . . μπάμ! μπούμ!; Δέν σας ἀρέσουν τὰ μικρὰ ἐκεῖνα ἀερόστατα, τὰ ὁποῖα τὴν δείλην στολίζουν μὲ νέους ἀστέρας τὸν οὐρανόν;

Εἶμαι βέβαιος ὅτι ὅλα σᾶς ἀρέσουν... ὅλα τὰ ἀπολαμβάνετε. Καὶ θὰ τ' ἀπολαύσετε περισσότερον ἀργότερα, ὅταν θὰ τελειώσετε τὰς ἐξετάσεις σας, καὶ θὰπαλλαχθῆτε ἀπὸ ἓν μέγα βάρος, καὶ θὰ το ἀντικαταστήσετε μὲ μίαν μεγάλην χαράν,—τὴν χαρὰν τοῦ θριάμβου,—καὶ θὰ εἶσθε ἥσυχοι καὶ ἀμέριμνοι, διὰ νὰναπαυθῆτε καὶ νὰ διασκεδάσετε... Καὶ ὅσοι ἐξ ὑμῶν εὐτυχήσουν νὰ μεταβοῦν τότε εἰς τὰς ἐξοχὰς καὶ τὰς παραλίας, ὦ αὐτοὶ θὰπολαύσουν ἀληθῆ θερινὴν ζωήν, καὶ θὰ αἰσθανθοῦν ὅλην τὴν μαγείαν τῆς θερινῆς ἐποχῆς, ἡ ὁποία ἐπαναφέρει ὀλίγον τὸν ἄνθρωπον εἰς τὴν φύσιν, ἐξ ἧς τὸν ἀπομακρύνει ὁ χειμὼν καὶ ἡ κάπως ἐπίπλαστος ζωὴ τῶν πόλεων. Πόσας ὡραίας ἐντυπώσεις θὰ ἔχετε τότε νὰ γράψετε πρὸς τὴν Διάπλασίν σας!

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΑΣΤΕΡΙΑ ΚΑΙ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

Δύο παιδάκια σάν τὰ περιστέρια,
τὴν πιὸ μεγάλη 'θέλαν νὰ δροῦν ὁμορφιά,
καὶ τῶνα φώναζε πῶς εἶν' τ' ἀστέρια
καὶ τἄλλο, τὰ λουλούδια ποὖχουν εὐωδιά.
Μά, μονάχά τους δὲν τὰ βγαῖναν πέρα,
καὶ τρέχουν 'στὴν καλή τους τὴ μητέρα.

Τ' ἀκού' ἡ μαμμά τους καὶ χαμογελάει
καὶ 'στὰ γλυκά τους λόγια ἔτσι ἀπαντάει:
—Κάθε ὁμορφιὰ 'στὸν κόσμον ἔχει χάρι,
ἀλλά, κρυφό, ξεχωριστὸ καμάρι
κι'ἀπ'τὰ λουλούδια κι'ὅλα τ'ἄλλ'ἀστέρια,
ὅπου καθένα λάμψι γύρω χύνει,
ἔχουν μονάχα τ' ἅγια ἐκεῖνα χέρια,
ποὖ κάνουν 'ς τοὺς φτωχοὺς ἐλεημοσύνη.

ΧΡΙΣΤΟΣ ΒΑΡΔΕΝΤΗΣ

ΠΑΡΑΔΟΞΟΣ ΘΕΡΑΠΕΙΑ

Πλούσιός τις κτηματίας, προσβληθεὶς ἀπὸ ὑποχονδρίαν, μετέβη εἰς τὸ Λονδῖνον διὰ νὰ συμβουλευθῇ ἕνα περίφημον ἰατρόν. «Ἔχω ἑκτὰ διαβόλους εἰς τὴν κοιλίαν μου, τῷ εἶπε, ἑπτὰ σωστούς».—Εἶνε περισσότεροι ἀπὸ ἑπτὰ» ἀπεκρίθη ὁ ἰατρὸς μὲ τὴν μεγαλητέραν σοβαρότητα «ἂν τοὺς μετρήσετε καλὰ θὰ εὕρετε ὀκτώ». Καὶ ἀφοῦ ἠρώτησε τὸν πάσχοντα τὰ κατὰ τὴν ἀσθένειάν του, ὑπεσχέθη νὰ τὸν θεραπεύσῃ εἰς ὀκτὼ ἡμέρας, κατὰ τὰς ὁποίας καθ' ἑκάστην πρωΐαν θὰ τὸν ἀπήλαττε καὶ ἀπὸ ἕνα ἐκ τῶν ταραξιῶν τῶν ἐν τῇ κοιλίᾳ του, ἀντὶ μιᾶς λίρας δι' ἕκαστον. «Ἀλλά, προσέθεσεν, ἐπειδὴ ὁ τελευταῖος θὰ εἶνε ὁ ἰσχυρώτερος καὶ δυσκολώτερος νὰ ἐξαχθῇ ἀπὸ τοὺς ἄλλους, θὰ ζητήσω δύο λίρας δι' αὐτόν.» Ὁ κτηματίας συνήνεσεν εἰς τὴν συμφωνίαν ταύτην, καὶ ὁ ἰατρὸς συστήσας ὡς ἀναγκαιοτάτην τὴν ἐχεμύθειαν πρὸ παντὸς, ὑπεσχέθη νὰ δώσῃ τὴν ἑνάτην λίραν εἰς τὸν πτωχότερον τῆς συνοικίας. Τὴν ἑπομένην πρωΐαν ὁ κατὰ φαντασίαν δαιμονισμένος ἦλθε πρὸς τὸν ἰατρὸν καὶ ἐτοποθετήθη πλησίον παραδόξου τινος μηχανῆς, τὴν ὁποίαν δὲν εἶχεν ἀκόμη ἰδῇ, καὶ διὰ τῆς ὁποίας ἐδέχθη ἕνα ἰσχυρὸν ἠλεκτρικὸν τιναγμόν. Ὁ κτηματίας ἤρχισε νὰ φωνάζῃ γοερῶς. «Νά, ἐξῆλθεν ἕνας!» εἶπεν ὁ ἰατρὸς, μὲ μεγάλην σοβαρότητα. Τὴν ἑπομένην ἡμέραν ἡ αὐτὴ ἐ γ χ ε ί ρ η σ ι ς· ὁ κτηματίας ἐκραύγαζε καὶ πάλιν, ἀλλ' ὁ ἰατρὸς ψυχρῶς παρετήρησε: «Πάει κι' ἄλλος ἕνας!» Οὕτως ἔφθασε μέχρι τοῦ ἑβδόμου. Ὅταν ἡτοιμάζετο νὰ προσβάλῃ τὸν τελευταῖον, ὁ ἰατρὸς ὑπενθύμισεν εἰς τὸν ἀσθενῆ, ὅτι τώρα εἶχεν ἀνάγκην ὅλου τοῦ θάρρους του, διότι αὐτὸς ἦτο ὁ ἀρχηγὸς τῆς συμμορίας, καὶ θὰ ἀνθίστατο πολὺ πεισματωδέστερον ἀπὸ ὅλους τοὺς ἄλλους. Καὶ ὁ τιναγμὸς ἦτο συγχρόνως τόσον ἰσχυρός, ὥστε ἔρριψε τὸν πάσχοντα εἰς τὸ

πάτωμα. «Τέλος πάντων ἔφυγαν ὅλοι!» εἶπεν ὁ ἰατρὸς καὶ ἔβαλε τὸν ἀσθενῆ νὰ πλαγιάσῃ. Ἀναλαβὼν δὲ οὗτος, ἐπλήρωσε τὰς ἐννέα λίρας μὲ περισσὰς εὐχαριστίας, καὶ ἐπέστρεψεν ἐντελῶς ὑγιὴς εἰς τὸ χωρίον του. Ἀξιόπιστοι μάρτυρες ἐπιβεβαιοῦσι τὴν παράδοξον θεραπείαν, ἥτις δεικνύει τὴν εὐφυΐαν τοῦ ἰατροῦ, καθὼς καὶ τὴν ἀλήθειαν τοῦ ρητοῦ τοῦ Σολομῶντος, ὅτι μὲ τὸν τρελὸν πρέπει καὶ ἡμεῖς ἐνίοτε νὰ κάμνωμεν ὡς τρελοί.

(Ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ)

ΕΛΛΗΝ ΠΟΛΥΓΛΩΣΣΟΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΑΓΡΥΠΝΟΣ ΦΑΡΟΣ (Μικρὰ τάξις)

Βραβευθεὶς

εἰς τὸν 53ὸν Διαγωνισμὸν τῆς «Διαπλάσεως» πρὸς εὕρεσιν τῶν λύσεων Πνευματ. Ἀσκήσεων.

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ

ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ ΤΟΥ ΒΡΑΧΟΥ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 180)

Τὴν ἄλλην ἡμέραν ἡ Μηλιὰ ἐσηκώθη πολὺ πρωί, πρὶν νὰ φέξῃ—δὲν θὰ ἦταν ἀκόμη τέσσαρες ὧραι,— ἄναψε φωτιάν, ἔβαλε νὰ ζεστάνῃ μίαν πανάδαν ἀπὸ παξιμάδι καὶ βούτυρον, καὶ ἐξύπνησε τὸν ἀδελφόν της.

— Σήκω, Γιαννάκη, τῷ εἶπε· ὕστερ' ἀπὸ μιὰ ὥρα τὸ πολὺ πρέπει νὰ φύγουμε.

Ὁ Γιαννάκης ἐτεντόνετο, χωρὶς προθυμίαν νὰ σηκωθῇ. Ἀλλ' ἡ Μηλιὰ ἐστάθη ἐκεῖ καὶ δὲν τον ἄφησε νὰ ξαναποιμηθῇ. Καὶ ἀφ' οὗ ἐπλύθη καὶ ἐστιγυρίσθη, ἐπῆρε τὰ χρήματά της, ἔβαλε ἀρκετὰ παξιμάδια εἰς τὴν τσέπην της, καθὼς καὶ εἰς τὴν τσέπην τοῦ ἀδελφοῦ της, καὶ ὕστερα ἔχυσε κρύον νερὸν εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Γιαννάκη, ὁ ὁποῖος ἐπετάχθη ἀμέσως ἀπὸ τὸ κρεβάτι μὲ φωνές.

— Πλύσου λοιπόν! τῷ εἶπεν ἡ ἀδελφή του. Πρέπει νὰ εἴμεθα καθαροί· εἴδεμὴ πῶς θὰ μᾶς δεχθοῦν σὲ κανένα χάνι ἢ σὲ κανένα σπίτι, γιὰ νὰ κοιμηθοῦμε τὴ νύκτα;

Ἀφ' οὗ ἡτοιμάσθη καὶ ὁ Γιαννάκης, ἐπρογευμάτισαν. Ὕστερα ἡ Μηλιὰ ἐπῆρε τὸν λάρον εἰς τὴν ἀγκαλιάν της.

— Ἀντίο, πουλάκι μου! εἶπε. Σ' ἀφίνουμε γειά!.. Τώρα θὰ παρακαλέσουμε τὸ Θεὸ καὶ γιὰ σένα καὶ γιὰ μᾶς.

Καὶ γονατίσασα μαζὶ μὲ τὸν ἀδελφόν της, ἡ Μηλιὰ εἶπε τὴν πρωϊνὴν προσευχὴν καὶ παρεκάλεσε τὸν Θεὸν νὰ τα βοηθήσῃ εἰς τὸ ταξεῖδιον καὶ νὰ τα ὁδηγήσῃ μὲ τὸ καλὸν εἰς τὴν θείαν Κατίναν. Ὕστερα ἐφίλησε τὸ πτηνὸν καὶ το ἄφησεν εἰς τὸν ἐξώστην. Ὁ λάρος τότε ἐσκέπασε πάλιν τὸ κεφάλι μὲ τὴν φτερούγαν του, καὶ ἐξανακοιμήθη γλυκά.

— Ἔλα, Γιαννάκη, πᾶμε, εἶπεν ἡ Μηλιὰ μετ' ὀλίγον. Εἶνε ὥρα... Πάρε καὶ τὸ πτυάρι, γιατί θὰ μας χρειασθῇ νὰ σηκώσουμε τὸν ἄμμο... Ἐμπρός! Μὴν ἐξεχάσαμε τίποτα;

Ὄχι, ὅλα τὰ εἶχαν πάρει... Ὁ Γιαννάκης ἔδεσεν εἰς μίαν ἄκραν τοῦ μανδυλίου του τὸ ἄσπρον πετράδι καὶ τὸ κίτρινον νόμισμα· ἡ δὲ Μηλιὰ ἔψαξε νὰ ἰδῇ ἂν ὑπάρχουν εἰς τὴν τσέπην της τὰ χρήματα καὶ τὸ κουτάκι τοῦ ναύτου μὲ τὲς κλωστὲς καὶ τὲς βελόνες.

— Καλά... Πᾶμε!

Ἡ Μηλιὰ ἐπῆρεν ἀπὸ τὸ χέρι τὸν Γιαννάκην καὶ κατέβησαν διὰ τελευταίαν φορὰν τὴν κλίμακα... Ἀπὸ ἐκεῖ ἐπῆγαν κατ' εὐθεῖαν εἰς τὴν τρύπαν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν θὰ ἔβγαιναν καὶ πάλιν εἰς τὸν κόσμον... Ἡ ἄμπωτις ἐξηκολούθει· ἡ θάλασσα εἶχε φύγει καὶ θὰ ἀργοῦσε νὰ ἐπιστρέψῃ· ὥστε κανὲν ἐμπόδιον δὲν ὑπῆρχεν.

— Ἄχ! ἐξεχάσαμε νὰ πάρουμε μαζί μας καὶ κανένα σκέπασμα. Θὰ κρυώσουμε! εἶπεν ὁ Γιαννάκης.

— Ὄχι, εἶνε περιττόν, ἀπήντησεν ἡ Μηλιά. Ὁ ἥλιος θὰ βγῇ σὲ λίγο καὶ θὰ μας ζεστάνῃ. Ἔλα τώρα, πρόσεχε. Ἐγὼ θὰ περάσω πρώτη καὶ θὰ διώξω τὸν ἄμμο μὲ τὸ πτυάρι. Ἅμα ἀνοίξῃ ἡ τρύπα, θὰ σου σφυρίξω, καὶ τότε ἔρχεσαι καὶ σύ.

Καὶ αὐτὸ ἔγινε, ὄχι μὲ μικρὸν κόπον καὶ κίνδυνον... Ἐπιτέλους ἡ Μηλιὰ κατώρθωσε νὰ νοίξῃ τὴν τρύπαν καὶ νὰ περάσῃ ἔξω, εἰς τὸ φῶς καὶ εἰς τὸν ἀέρα τῆς ἀκτῆς. Τότε ἐσφύριξε, καὶ μετά τινας δισταγμούς, ὁ Γιαννάκης τὴν ἠκολούθησε. Μετ' ὀλίγον εὑρέθησαν καὶ οἱ δύο ἔξω ἀπὸ τὸν βράχον, εἰς τὴν ἄμμον τῆς ἀκρογιαλιᾶς. Καὶ ἐκεῖ ἐνηγκαλίσθη καὶ ἐφίλησεν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, ὡς νὰ ἐξαναβλέποντο ὕστερ' ἀπὸ μακροχρόνιον χωρισμόν!

Δὲν εἶχε φέξῃ ἀκόμη ἀρκετά, διὰ νὰ ξεκινήσουν. Ἀδιάφορον ὅμως· τὸ δυσκολώτερον εἶχε γίνει. Καὶ μόλις ὁ οὐρανὸς θὰ ἐγίνετο ὀλίγον φωτεινότερος, θὰ ἤρχιζαν τὸ ταξεῖδί των καὶ ὁ Θεὸς βοηθός! καθὼς ἔλεγεν ὁ πατέρας των, ὁσάκις ἐμβαίνεν εἰς τὴν βάρκαν.

Πρὶν ἀναχωρήσῃ, ἡ Μηλιὰ ἐπλησίασε τὴν θάλασσαν. Εἶχε πολὺν καιρὸν νὰ την ἰδῇ ἀπὸ τόσῳ κοντά, καὶ ἠθέλησε νὰ την ἀποχαιρετίσῃ. Ποιὸς ἤξευρεν, ἂν θὰ την ἐπανέβλεπε ποτέ! Ἡ φαρμπούλα ἐκύτταξε διὰ πολλὴν ὥραν τὰ μαῦρα κύματα... καὶ ἅμα εἶδεν ὅτι ὁ ἀφρός, ὁ ὁποῖος τὰ ἐπέστεφε, ἤρχισε νὰ γίνεται πλέον λευκὸς καὶ λαμπρός, ἐστράφη καὶ παρετήρησεν ὅτι μία γωνία τοῦ οὐρανοῦ ἤρχισε νὰ γλυκοφέγγῃ... Τότε ἔσκυψεν, ἐπῆρε μὲ τὸ χέρι της ὀλίγον νερὸν ἀπὸ τὴν θάλασσαν καὶ ἔβρεξε μὲ αὐτὸ τὰ χείλη, ὡς νὰ ἤθελε νὰ το φιλήσῃ...

— Ἔλα, Γιαννάκη, εἶπεν· εἶνε ὥρα νὰ φύγουμε.

Καὶ ἐσπόγγισε κρυφὰ τὰ μάτια της, διὰ νὰ μὴν ἰδῇ ὁ ἀδελφός της ὅτι ἔκλαιε...

Ἐξεκίνησαν μέσα εἰς τὸ σκότος, καὶ ἐκερνοῦσαν ὡς δύο μικραὶ σκιαὶ τὸν στενὸν δρομίσκον, ὁ ὁποῖος ὡδήγει εἰς τὸν μεγάλον δρόμον. Καὶ ἐνῷ ἐπροχώρουν, ὁ οὐρανὸς μετέβαλλε χρῶμα. Τὸ βαθὺ σταχτερὸν ἔγινεν ἀνοικτότερον, φωτεινότερον, ἀνακατευμένον καὶ μὲ ὀλίγον κίτρινον.

— Τί ὡραῖα ποῦ εἶνε, Μηλιά, ἔλεγεν ὁ Γιαννάκης. Θὰ ἐπροτιμοῦσα ὅμως νὰ κοιμοῦμαι 'στὴ σπηλιά μας, κουκουλωμένος μὲ τὴν κουβέρταν. Ἔπειτα ἄρχισα νὰ πεινῶ... Τί νὰ μου κάμουν δυὸ παξιμάδια; Ἔτσι μοῦρχεται νὰ φάγω ἄλλο ἕνα... καὶ μάλιστα ἄλλα δυό... Πῶς μὲ κουράζει ὁ δρόμος... ἴσως γιατί ἔχω ξεσυνειθίσῃ νὰ περπατῶ...

— Μὲ οἰκονομία τὰ παξιμάδια σου, ἀπήντησεν ἡ Μηλιά, γιατί δὲν θὰ βροῦμε ἄλλα 'στὸ δρόμο!

— Μπᾶ! καὶ μήπως δὲν ἔχεις λεπτά; Ἅμα θέλουμε ἀγοράζουμε ψωμί, ποῦ εἶνε καλλίτερο ἀπὸ τὰ παξιμάδια.

Μετ' ὀλίγον τὸ κίτρινον χρῶμα τοῦ οὐρανοῦ ἔγινε ρόδινον, καὶ ἔπειτα χρυσόν. Ὁ ἥλιος εἶχεν ἀνατείλῃ καὶ αἱ πρῶταί του ἀκτῖνες ἐζωογόνουν καὶ ἐθέρμαιναν τὰ παιδιά. Ἐκύτταζαν τριγύρω των, φοβισμένα ὀλίγον ἀπὸ τὸ φῶς. Ὤ, ἂν ἔθελεπαν ἔξαφνα τὸ ἀμαξάκι τῆς καπήλου, θὰ ἐκρύπτοντο ἀμέσως... Δυστυχῶς ὅμως οἱ θάμνοι δὲν εἶχαν ἀκόμη ἀρκετὰ φύλλα· ἔπειτα τὸ κακὸ σκυλὶ τῆς κακῆς γυναῖκας θὰ τα ἐμυρίζετο

καὶ θὰ ἔτρεχε νὰ τα δαγκάσῃ, ὅπως ὡρμοῦσε κατ' ἐπάνω των πάντα, ὅταν ἐπήγαιναν εἰς τὸ χωρίον. Δόξα σοι ὁ Θεός, ποῦ δὲν ἠκούετο κρότος ἁμαξιοῦ εἰς τὸν δρόμον!..

Τὰ παιδιὰ ἐπεριπατοῦσαν βιαστικά, ἕως νὰ φθάσουν εἰς κανὲν χωρίον, ἢ μᾶλλον ἕως νὰ πομακρυνθοῦν ἀπὸ τὰ περίχωρα τῆς χώρας των. Ἐπεριπατοῦσαν πρὸ πολλῆς ὥρας, ὅταν ἡ Μηλιὰ εἶδεν ἐν ἀγροκήπιον. Ἀλλ' ἦτο πολὺ ἐνωρὶς καὶ δὲν της ἐφάνη καλὸν νὰ κτυπήσῃ τὴν θύραν τοῦ οἰκίσκου καὶ νὰ ζητήσῃ ψωμί. Ἔπρεπε νὰ περιπατήσουν ἀκόμη πολύ, πολύ...

— Πεινῶ, εἶπεν ὁ Γιαννάκης· ἐκουράσθηκα, θέλω νὰ καθήσω.

— Ὄχι, ἀκόμη... πᾶμε πειὸ πέρα!

— Ὄχι... θὰ καθήσω νὰ φάγω ἕνα παξιμάδι. Σοῦ εἶπα ὅτι πεινῶ... πεινῶ πολύ...

Καὶ ὁ μικρὸς ἐκάθησεν εἰς ἕνα σωρὸν ἀπὸ πέτρας, εἰς τὴν ἄκραν τοῦ δρόμου.

— Μὴ ἐδῶ!.. Ἂν περάσῃ κανένας, θὰ μας ἰδῇ.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἤκουσαν ἕνα σκυλὶ νὰ γαυγίζῃ ἀπὸ μακρυά.

— Νά, εἶνε τὸ σκυλί τ η ς! εἶπεν ἡ Μηλιὰ (καὶ μὲ τὸ τ η ς ἐκεῖνο ἐνοοῦσε τὴν κάπηλον) τώρα θὰ ἔλθῃ νὰ μας πάρῃ καὶ τοὺς δυό.

Ἡ ἀπειλὴ αὐτὴ ἔκαμε τὸν Γιαννάκην νὰ σηκωθῇ ἀμέσως καὶ νὰκολουθήσῃ τὴν ἀδελφήν του εἰς ἓν μικρὸν δάσος, ὅπου ἠμποροῦσαν πάλλιστα νὰ κρυφθοῦν.

Κουρασμένοι, σχεδὸν νηστικοί, ἄγρυπνοι, ἐξηπλώθησαν καὶ οἱ δύο κατὰ γῆς. Παρ' ὀλίγον δὲ νὰποκοιμηθοῦν ἐκεῖ, ὅταν εἶδαν ἕνα βουκόλον, ὁ ὁποῖος ὡδηγοῦσε τὰ βώδια του εἰς τὴν βοσκήν. Τότε τὰ παιδιὰ ἐσηκώθησαν καὶ ἐπῆραν τὸ μονοπάτι, τὸ ὁποῖον τοὺς ἔβγαλεν εἰς τὸ ἀγροκήπιον. Ἀπέξω ἀπὸ τὴν θύραν τοῦ οἰκίσκου ἐστέκετο μία γυναῖκα καὶ τα ἔβλεπεν, ἐνῷ ἐπλησίαζαν.

— Καλημέρα, κυρά· εἶπεν ἡ Μηλιά· εἰμπορεῖτε νὰ μας πωλήσετε ὀλίγον ψωμί;

— Καὶ ἀπὸ ποῦ ἔρχεσθε, μικρά μου;

— Ἀπὸ τὸ σπίτι μας· εἰς τὸ δρόμο ἀναποδογυρίσθηκε τὸ καλάθι μας καὶ ὅ,τι εἶχε μέσα, ἔπεσε 'στὴ θάλασσα.

— Καὶ ποῦ πηγαίνετε;

— Εἰς τῆς θείας μας τῆς Κατίνας.

Ἡ γυναῖκα παρετήρησε μὲ προσοχὴν τὰ παιδιὰ καὶ ἔμεινεν εὐχαριστημένη. Ἐφαίνοντο καλὰ παιδιά, καὶ ὄχι τίποτε μάγκες τοῦ δρόμου. Ἡ Μηλιὰ εἶχε φροντίσῃ νὰ τινάξῃ τὰ φορέματά των καὶ νὰ διορθώσῃ τὰ μαλλιά των· καθὼς δὲ εἶχαν εὔμορφα καὶ ἔξυπνα προσωπάκια, ἔκαμναν πολὺ καλὴν ἐντύπωσιν.

[Ἕπεται συνέχεια]

Κατὰ τὸ Γαλλικὸν τῆς Α. Ζεννεβραίη

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

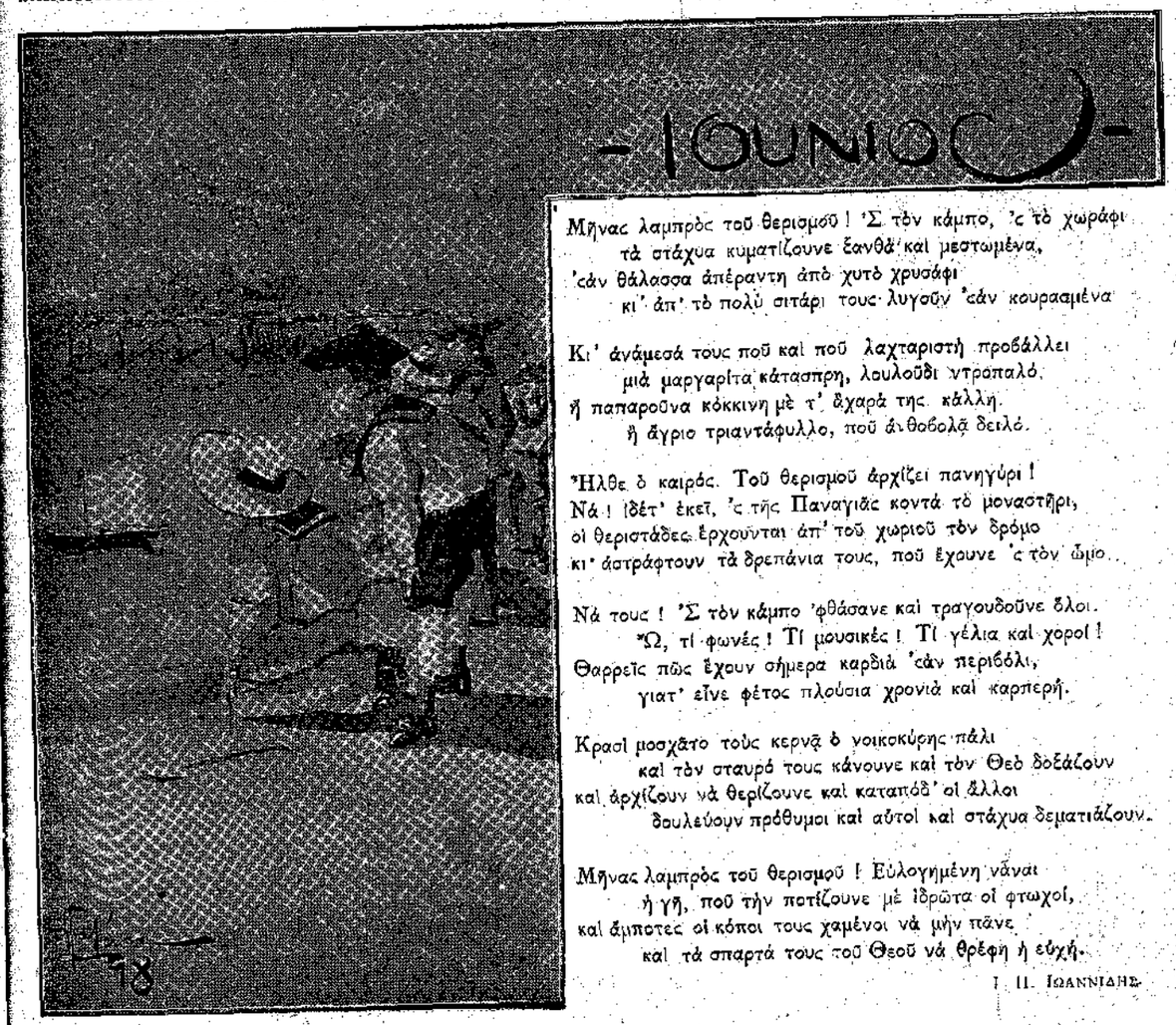

Μῆνας λαμπρὸς τοῦ θερισμοῦ! 'Σ τὸν κάμπο, 'ς τὸ χωράφι
τὰ στάχυα κυματίζουνε ξανθὰ καὶ μεστωμένα,
'σάν θάλασσα ἀπέραντη ἀπὸ χυτὸ χρυσάφι
κι' ἀπ' τὸ πολὺ σιτάρι τους λυγοῦν 'σάν κουρασμένα

Κι' ἀνάμεσά τους ποῦ καὶ ποῦ λαχταριστὴ προβάλλει
μιὰ μαργαρίτα κάτασπρη, λουλοῦδι ντροπαλό,
ἢ παπαροῦνα κόκκινη μὲ τ' ἀχαρά της κάλλη,
ἢ ἄγριο τριαντάφυλλο, ποῦ ἀνθοβολᾷ δειλό.

Ἤλθε ὁ καιρός. Τοῦ θερισμοῦ ἀρχίζει πανηγύρι!
Νά! ἰδέτ' ἐκεῖ, 'ς τῆς Παναγιᾶς κοντὰ τὸ μοναστῆρι,
οἱ θεριστάδες ἔρχουνται ἀπ' τοῦ χωριοῦ τὸν δρόμο
κι' ἀστράφτουν τὰ δρεπάνια τους, ποῦ ἔχουνε 'ς τὸν ὦμο.

Νά τους! 'Σ τὸν κάμπο 'φθάσανε καὶ τραγουδοῦνε ὅλοι.
Ὤ, τί φωνές! Τί μουσικές! Τί γέλια καὶ χοροί!
Θαρρεῖς πῶς ἔχουν σήμερα καρδιὰ 'σάν περιβόλι,
γιατ' εἶνε φέτος πλούσια χρονιὰ καὶ καρπερή.

Κρασὶ μοσχᾶτο τοὺς κερνᾷ ὁ γοικοκύρης πάλι
καὶ τὸν σταυρό τους κάνουνε καὶ τὸν Θεὸ δοξάζουν
καὶ ἀρχίζουν νὰ θερίζουνε καὶ καταπόδ' οἱ ἄλλοι
δουλεύουν πρόθυμοι καὶ αὐτοὶ καὶ στάχυα δεματιάζουν.

Μῆνας λαμπρὸς τοῦ θερισμοῦ! Εὐλογημένη νάναι
ἡ γῆ, ποῦ τὴν ποτίζουνε μὲ ἱδρῶτα οἱ φτωχοί,
καὶ ἄμποτες οἱ κόποι τους χαμένοι νὰ μὴν πᾶνε
καὶ τὰ σπαρτά τους τοῦ Θεοῦ νὰ θρέφῃ ἡ εὐχή.

Ι. Π. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

«ΖΟΥΡ-ΦΙΞ»

ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ ΠΡΟΣ ΑΠΑΓΓΕΛΙΑΝ

[*Εἰσέρχεται ἡ μικρὰ* ΝΙΤΣΑ, *κρατοῦσα εἰς τὴν ἀγκαλιάν της τρεῖς κούκλας μαζί. Φαίνεται ὀλίγον δυσηρεστημένη*].

Ἄ, νά! ... Ἐδῶ δὲν εἶνε κανείς... Δόξα σοι ὁ Θεός, τελοσπάντων . . . . βρῆκα κ' ἕνα μέρος ἥσυχο γιὰ νὰ παίξω. (Προσποιουμένη διαφόρους φωνές). «Νίτσα, μὴ ἐδῶ, σὲ παρακαλῶ, μ' ἐνοχλεῖς!—Νίτσα, πήγαινε ἔξω γιατί μὲ ζαλίζεις! — Νίτσα, πάρε τὶς κοῦκλες σου καὶ φύγε, γιατί θὰ μελετήσω. — Νίτσα. . .» (Διακόπτεται θυμωμένη καὶ ἀναλαμβάνει τὴν φυσικήν της φωνήν.) Ἄ, μ' αὐτὸ δὲν ὑποφέρεται πειά! Νὰ ἔχῃς ἀδέλφια μεγάλα, νὰ ἔχῃ καθένα τὸ δωμάτιό του, ἐσὺ νὰ μὴν ἔχῃς δωμάτιο, καὶ νὰ σε διώχνουν πειὰ ἀπὸ παντοῦ!.. Οὔτε μαζί μου παίζουν ποτέ, οὔτε μονάχη μου μὲ ἀφίνουν νὰ παίξω κοντά τους. Κάμνω, λέγουν, πολὺ θόρυβο καὶ τους ἐνοχλῶ... Ἀκοῦς ἐκεῖ! (Μὲ ἠρεμώτερον τόνον). Ἔ, δὲν πειράζει! ἂς κάνω ὑπομονή, ὡς που νὰ μεγαλώσω κ' ἐγώ. . . Πρὸς τὸ παρὸν ἔχω συντροφιὰ τὶς κοῦκλες μου . . . καὶ ἐδῶ εἰμπορῶ νὰ παίξω μαζί τους, χωρὶς νὰ ἐνοχλήσω κανένα. (Κυττάζει τὰς κούκλας της μὲ τρυφερότητα, τὰς σφίγγει μὲ ἀγάπην, καὶ ὡς ἐμπνευσμένη, τὰς προσφωνεῖ:)

Ὦ παιδιά μου, ὀρφανά μου, σκορπισμένα ἐδῶ [κ' ἐκεῖ,
Ὑβρισμένα, διωγμένα, ἀπ' τ' *ἀδέλφια* πα- [νοικεί! . .

Ἔννοια σας, κ' ἐγὼ τώρα θά σας παρηγορήσω... Θὰ παίξουμε τὶς Κυρίες... Καθῆστε ἐδῶ, σᾶς παρακαλῶ. (Ἀραδιάζει τὰς κούκλας εἰς τρεῖς καρέκλας, τὰς ὁποίας παρατάσσει ἀπέναντι της ἐν ἡμικυκλίῳ. Τὰ νῶτα τῶν καρεκλῶν εἶνε ἐστραμμένα πρὸς τὸ κοινόν, οὕτως ὥστε ἡ Νίτσα, καὶ ὁμιλοῦσα πρὸς τὰς κούκλας, ἐξακολουθεῖ νὰ ἀνεμετωπίζῃ τοὺς θεατάς.) Ἐγὼ τάχα θὰ εἶμαι ἡ κυρία, ἡ οἰκοδέσποινα. . . Ἐδῶ μέσα εἶνε τὸ σαλόνι μου... Σήμερα ἔχω ζουρ-φιξ, καὶ σεῖς τάχα εἶσθε ἡ φίλες μου, ποῦ ἔρχεσθε νά μου κάμετε ἐπίσκεψι. . . Θά σας ἐρωτῶ καὶ θά μου ἀπαντᾶτε. Προσοχή! (Πρὸς τὴν πρώτην κούκλαν μὲ φωνὴν προσποιημένην:) «Ὦ, καλὴ μέρα σας, κυρία Ἑλένη! πῶς εἶσθε, παρακαλῶ; πῶς εἶνε ὁ κύριος σύζυγός σας;» (Ἀπαντᾷ δῆθεν ἐκ μέρους τῆς κούκλας, ἀλλάζουσα φωνήν.)—Πολὺ καλά, σᾶς εὐχαριστῶ, κυρία Νίτσα... Ὁ σύζυγός μου μόνον δὲν εἶνε τόσῳ καλά... Χθὲς αὐτοκτόνησε λιγάκι . . . ἀλλὰ σήμερα εἶνε πολὺ καλλίτερα.» (Πρὸς τὴν κούκλαν, μὲ τὴν πρώτην φωνήν:) «Ἄ, χαίρω πολύ. . . . Μὲ 'γειὰ καὶ τὸ φόρεμα! Τί ὡραῖον ποῦ εἶνε!. , Καὶ πόσῳ σᾶς ἐκόστισε, μὰ σιέρ;» (Ἐκ μέρους τῆς κούκλας:) «Σᾶς ἀρέσει; μερσὶ μπωκού. . . Μοῦ ἐκόστισε τρεῖς χιλιάδες φράγκα.» (Πρὸς τὴν κούκλαν.) — Ἄ, μὰ δὲν εἶνε τίποτε! Τὸ τελευταῖό μου φόρεμα, ἐκεῖνο τὸ μωβ μὲ τὰ κόκκινα, μοῦ ἐκόστισε δεκαπέντε χιλιάδες σωστές! Μάλιστα, κυρία μου! Φοβερὴ ἀκρίβεια ἐφέτος. . . (Πρὸς τὴν δευτέραν κούκλαν, ζωηρῶς.) Ὤ! ὦ! κυρία Ἀντιγόνη .. ἐδῶ εἶσθε; Ὀλίγον ἔλειψε νὰ μὴ σας ἰδῶ. Πῶς εἶσθε; Σᾶς ἐπέρασε τὸ χέρι ποὺ σας εἶχε σπάσῃ λιγάκι;» (Ἐκ μέρους τῆς κούκλας:) Οὐὶ μαντάμ! μοῦ το ἐκόλλησε ὁ Νῖκος μὲ λίγη γόμα. — Πολὺ καλὸς γιατρὸς ὁ κύριος Νῖκος!— Ἄ ναί! ἔξοχος γιατρός! ἄκουσα πολὺ καλὰ ὅτι εἰς τὸ σπίτι του ἔχει μιὰ πολὺ μεγάλη πλατεῖα... ποῦ παίζει μουσικὴ καὶ καίουν πυροτεχνήματα.—Καλὲ τί μου λέτε! ἄ, σᾶς βεβαιῶ ὅτι ἅμα μεγαλώσω, θὰ πηγαίνω κάθε μέρα. Δὲν ἠξεύρετε, μὰ σιέρ, πῶς μαρέσουν τὰ πυροτεχνήματα! Ἡ μαμμὰ ὅμως δέν με πέρνει ποτέ, γιατί λέγει πῶς τὰ παιδιὰ δὲν πρέπει νὰ βγαίνουν ἔξω τὴ νύκτα. Τί κρῖμα νὰ μήν τα καῖνε τὴν ἡμέρα! (Πρὸς τὴν τρίτην κούκλαν.) Ὦ μαντεμουαζὲλ Λιλή! Πῶς ἦταν αὐτὸ καὶ μας ἐνθυμηθῆκετε; — Ἐπερνοῦσα ἀπ' ἐδῶ νὰ πάω 'στῆς ράφτρας μου καὶ εἶπα: ἂς ἀναιβῶ μιὰ στιγμὴ νὰ ἰδῶ καὶ τὴν ἀγαπητή μας Νίτσα, ποῦ ἔχει σήμερα ζουρ-φιξ. Ὦ, τί καλὴ ποῦ εἶσθε! Καλὰ εἰς τὸ σπίτι;—Καλὰ εὐχαριστῶ. Μοῦ συνέβη ὅμως ἕνα δυστύχημα. Εἶμαι πάλι χωρὶς ὑπηρέτρια. — Μπᾶ! καὶ πῶς; — Μὰ νά, μοῦ αὐθαδίασε καὶ μ' ἐθύμωσε τόσῳ πολὺ ἐκείνη ἡ μικρή, ποὺ την ἔπιασα ἀπὸ τὰ μαλλιὰ καὶ την ἐπέταξα ἀπὸ τὸ παράθυρο!—Πώ, πώ! καὶ πῶς δὲν ἐσκοτώθηκε;—Ἀμ ἐσκοτώθηκε τὸ παληοκόριτσο! Ὁ κακός, βλέπεις, πρέπει νὰ τιμωρῆται... Τὸ κεφάλι της ἔγινε χίλια κομμάτια, ἀν καὶ ἦταν πέτρινο. Ἀλλὰ σᾶς βεβαιῶ, κυρία μου, ὅτι οὐδὲ ἴχνος μυαλοῦ δὲν ηὗρα μέσα! Γι' αὐτὸ ἦταν τόσῳ ἄμυαλη ὑπηρέτρια.—Ὦ, ἂς ἀφήσουμε τώρα τὰ λυπηρά. . . Καὶ πῶς πηγαίνουν τὰ μαθήματα τοῦ Ὠδείου;.. Δέν μας λέτε κανένα τραγουδάκι, νὰ διασκεδάσουν λιγάκι καὶ ἡ κυρίες ἀπ' ἐδῶ, ποῦ ἔπληξαν φοβερά; (Δείχνει τὰς ἄλλας κούκλας.)— Ὦ, εὐχαρίστως, κυρία μου! (Τραγουδεῖ δῆθεν ἐκ μέρους τῆς κούκλας:)

Εἰς τὸ βουνὸ ψηλὰ ἐκεῖ
Εἶν' ἐκκλησοῦλα ἐρημική,
Τὸ σήμαντρό της δὲν κτυπᾷ
Δὲν ἔχει ψάλτη, οὔτε . . . .

(Διακόπτεται ἀποτόμως καὶ τρέχει πρὸς τὴν θύραν.) Τί εἶνε πάλι;.. (Ἀκροάζεται, ὡς νὰ της ὁμιλῇ κάποιος ἀπὸ μέσα.) Μὰ κ' ἐδῶ; μὰ κ' ἐδῶ σᾶς ἐνοχλῶ;.. (Πρὸς τὸ κοινόν.) Νὰ πάγω, λέγει, 'στὴν τραπεζαρία, γιατί 'στὸ πλαγινὸ δωμάτιο μελετᾷ ὁ Χρηστάκης καὶ δὲν μπορεῖ νὰκούῃ τραγούδια. . . Ὁρίστε ἐκεῖ! μοῦ διέκοψαν τὸ ζουρ-φιξ 'στὸ καλλίτερο μέρος. . . Ἄ, μὰ δὲν εἶνε κατάσταση αὐτή! (Μαζεύει τὰς κούκλας της καὶ ἑτοιμάζεται νὰ φύγῃ.) Πᾶμε, πᾶμε νὰ παίξουμε καὶ κανένα ἄλλο παιχνίδι. . . Νὰ σας 'πῶ τὴν ἀλήθεια, τὸ ζουρ-φιξ δὲν μαρέσει καὶ τόσῳ πολύ. Εἶνε σαχλό. Δὲν ξέρω μάλιστα τί γοῦστο τοῦ βρίσκουν καὶ οἱ μεγάλοι! (Ἐξέρχεται.)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΟΘΕΝ Ο ΤΙΤΛΟΣ ΤΟΥ ΠΡΙΓΚΙΠΟΣ ΤΗΣ ΟΥΑΛΛΙΑΣ

Μετὰ τὴν κατάκτησιν τῆς Οὐαλλίας ὑπὸ τῶν Ἄγγλων, ὁ βασιλεὺς Ἐδουάρδος ὁ Πρῶτος ἐξηκολούθησεν ἐπί τινα καιρὸν νὰ μένῃ εἰς τὴν χώραν ταύτην, ἀλλ' εὗρε μεγάλας δυσκολίας ὡς πρὸς τὴν ὑποταγὴν τῶν ἐντοπίων. Ἐπὶ τέλους ὅμως ὅλοι οἱ εὐγενεῖς τῆς Οὐαλλίας ὑπετάγησαν εἰς τὸν κατακτητὴν καὶ οἱ ἀγγλικοὶ νόμοι ἴσχυσαν καὶ εἰς τὸ πριγκιπάτον τοῦτο. Ὁ Ἐδουάρδος τότε τοῖς ὑπεσχέθη ὡς πρίγκιπα ἕνα Οὐαλλὸν ἐκ γενετῆς, ὁ ὁποῖος νὰ μὴ γνωρίζῃ οὐδὲ λέξιν ἀγγλικήν. Ἐνῷ δὲ οὗτος τὸν ἐπευφήμουν διὰ τὴν γενναιοδωρίαν ταύτην, ὁ βασιλεὺς τοῖς ἐδήλωσεν, ὅτι ἴδιος ὁ υἱός του, ὅστις μόλις εἶχε γεννηθῆ, ἐν τῷ πύργῳ τοῦ Κάρναρβων καὶ ὅστις φυσικὰ δὲν ὡμίλει ἀγγλικά, θὰ ἐγίνετο πρίγκιψ τῆς Οὐαλλίας καὶ ἔκτοτε ὁ πρεσβύτερος υἱὸς τῶν βασιλέων τῆς Ἀγγλίας φέρει τὸν τίτλον τοῦτον.

ΝΕΟΣ ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ»

θὰ ἐκδοθῇ τὸν Ἰούλιον:

ΠΡΟΑΣ Ο ΝΙΚΙΟΥ

ἢ

Ο ΜΑΘΗΤΗΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΤΟΥ ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ

Μυθιστορία Ἀνδρέου Δωρῆ, βραβευθεῖσα ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Κατὰ μετάφρασιν ὑπὸ Κωστῆ Παλαμᾶ. Μετὰ προλόγου ὑπὸ Σπυρίδωνος Ἀδαμπρου.

Τόμος ἐκ 400 περίπου σελίδων, πλουσιώτατα εἰκονογραφημένος· ἐκτυποῦται ἤδη, καὶ τιμᾶται

Ἄδετος φρ. 5,50.—Χρυσόδετος φρ. 8.

☞ *Διὰ δὲ τοὺς προαποστέλλοντας ἡμῖν τὸ ἀντίτιμον μέχρι τῆς 15 Ἰουνίου τὸ βραβύτερον τιμᾶται:* **Ἄδετος φρ. 3. καὶ Χρυσόδετος φρ. 4,50.**

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Ἀλήθεια, μητέρα, πῶς ὅ,τι κάμνομε μᾶς βλέπει ὁ Θεός;
— Βεβαιότατα, παιδί μου.
— Καὶ ἅμα εἶνε σύννερα ἀκόμη, μᾶς βλέπει;

Κατέλη ὑπὸ τοῦ Μικροβίου

* * *

Ὁ κύριος πρὸς τὸν μικρὸν ὑκηρέτην του:
— Κώστα, μήπως ἔφαγες τὰ βερύκοκα 'στὸ δρόμο ποὺ τα ἔφερνες;
— Ὄχι, κύριε· δυὸ ἔφαγα μονάχα γιὰ νὰ τὰ δοκιμάσω ἂν εἶνε . . . τοῦ γούστου σας!

Κατέλη ὑπὸ Γερασίμου Ἀσκηπράτου

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΣΑΣ ὑπενθυμίζω, ὅτι ἡ προθεσμία πρὸς ἐγγραφὴν εἰς τὸν «Πρόαντα τὸν Νικίου» λήγει ὁριστικῶς τὴν 15 Ἰουνίου ἐ. ἔ. Οἱ μετὰ τὴν ἡμερομηνίαν ταύτην ἐγγραφόμενοι, ἐκτὸς τοῦ ὅτι εἶνε πιθανὸν νὰ μὴ εὕρουν διαθέσιμον ἀντίτυπον — ἕνεκα τοῦ πλήθους τῶν αἰτήσεων, —θὰ εἶνε ὑποχρεωμένοι νὰ το πληρώσουν ὀρ. 5.50, ἐνῷ οἱ μέχρι τῆς 15 Ἰουνίου ἐγγραφόμενοι πληρώνουν μόνον ὀρ. 3. Ὥστε οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἐπωφεληθῶσι τοῦ προνομίου τοῦ συνδρομητοῦ καὶ νὰ ἐξασφαλίσωσι τὸ ἀντίτυπόν των — παρέχοντες συγχρόνως καὶ δείγμα τῆς φιλομουσίας των, — πρέπει νὰ σπεύσουν νὰ ἐγγραφοῦν, πρὶν λήξῃ ἡ προθεσμία.

Μέγας καὶ πολὺς ὁ ἐνθουσιασμὸς τῶν φίλων μου διὰ τὸ διπλοῦν φυλλάδιον τῆς *Ἕκτης Κυριακῆς*. Καὶ αἱ ἀπαντήσεις, καὶ αἱ κρίσεις, καὶ αἱ γελοιογραφίαι, ὅλα τοὺς κατεμάγευσαν. Αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα, καθὼς καὶ τὴν προηγουμένην ὅλαι διὰ τὴν *Ἕκτην Κυριακὴν* μοῦ γράφουν, καὶ τί δέν μου γράφουν! Καθὼς μάλιστα τὸ διπλοῦν φυλλάδιον ἐξεδόθη ἄνευ προειδοποιήσεως, ἤτο δι' ὅλους — ὡς παρατηρεῖ καὶ ὁ Σοφὸς *Πιττακός*, — μία ὡραία καὶ εὐχάριστος ἔκπληξις. Τὸ δὲ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐνθουσιασμοῦ, εἶνε ὅτι ἀπὸ τώρα ἤρχισαν νὰ ἔρχωνται βροχηδὸν αἱ ἀπαντήσεις διὰ τὴν *Ἑβδόμην Κυριακήν*. Αὐτὴ δὲ εἶνε ποῦ προσμένεται ἀνυπομονεῖ! . . Οὔτε παραδέχομαι τὴν γνώμην τοῦ φίλου μου *Ἀθγερινοῦ*, ὅτι ἐπειδὴ συμπίπτει μὲ τὰς ἐξετάσεις, πολλοὶ δὲν θὰ λάβουν μέρος. Νομίζω, ὅτι ὅσον καὶ ἂν εἶνε κανεὶς ἀπασχολημένος, εἰς διάστημα ἑνὸς μηνὸς καὶ πλέον, εἰμπορεῖ — φθάνει νὰ θέλῃ,— νὰ εὕρῃ μιᾶς ὥρας καιρὸν διὰ νὰ γράψῃ τὴν ἀπάντησίν του. Ἄλλως τε, καὶ ἂν ὑποθέσω ὅτι ἕνεκα τῶν Ἐξετάσεων θὰ ἐμποδισθοῦν μερικοὶ νὰ λάβουν μέρος, πάλιν δὲν εἰμπορῶ νὰ παρατείνω τὴν προθεσμίαν, διότι αὐτὸ τὸ ἔτος σκοπεύω, ἂν εἶνε δυνατόν, νὰ κάμω τρεῖς Κυριακάς.

Νομίζω, *Ποιμενικὴ Φλογέρα*,— μὲ τί χαρὰν ἔλαβα γράμμα σου, ὕστερ' ἀπὸ τόσον καιρόν!— ὅτι ἔχεις ἄδικον εἰς τὸ ζήτημα τῶν εἰκόνων. Ἀπεναντίας ἡ πρόοδός μας καὶ εἰς τοῦτο εἶνε μεγάλη καὶ καταφανής· χάρις εἰς τὴν τελειοποίησιν τῶν μέσων τῆς κατασκευῆς, ἀπὸ πίρυσι δημοσεύω εἰκόνας ὡραιοτάτας· εἰμπορῶ νὰ εἴπω *μάλιστα*, ὅτι πολλαὶ δὲν εἶνε διόλου κατώτεραι τῶν δημοσευομένων εἰς εὐρωπαϊκὰ περιοδικά. Φοβοῦμαι ὅμως μήπως συγκρίνῃς τὰς *γελοιογραφίας* μὲ τὰς *σοβαρὰς* εἰκόνας καὶ εὑρίσκῃς τὰς πρώτας κατωτέρας, ἐνῷ μόνον *ἄλλου εἴδους* εἶνε· Τοῦτο λέγω, διότι, ἐνθυμοῦμαι, πέρυσι κάποιος μοῦ ἔγραψεν .: «ἐλπίζω φέτος νὰ βελτιώσῃς καὶ τὰς εἰκόνας σου, δημοσιεύουσα καλλιτέρας τῶν εἰκόνων τῆς *Ὀλοσγερείας Μαντζουράνα*.» Καὶ ὅμως αἱ εἰκόνες τῆς «Οἰκογενείας Μαντζουράνα» ἦσαν *ἀριστουργήματα*! Τὰς εἶχε ζωγραφήσῃ εἷς ἐκ τῶν μεγαλητέρων γάλλων ζωγράφων, ὁ δὲ ταιγγογράφος μας τὰς εἶχεν ἀποδώσῃ πιστότατα. Ξεύρεις δὲ διατί δὲν ἤρεσαν εἰς τὸν φίλον μου ἐκεῖνον; Ἀπλούστατα, διότι ἦσαν φαιδραί, εὐμοριστικαί, γελοιογραφικαὶ εἰκόνες.

Πολὺ μεγάλην ἐντύπωσιν ἔκαμαν αἱ Πνευματικαὶ Ἀσκήσεις τοῦ *Λουσίου*, καὶ φαίνεται ὅτι μὲ τὰ *σωστά* των ἑτοιμάζονται ὅλοι νὰ τον μιμηθοῦν. Εἶνε περιττὸν νὰ σας εἴπω πόσον χαίρω διὰ τοῦτο καὶ πόσον εὐγνωμονῶ τὸν *Λουσίον*, ὁ ὁποῖος ἔγινεν αἴτια νὰ βελτιωθῇ ἡ στήλη τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων. Ὁ *Ἀργύριος Σαπουνάκης* μοῦ ἔγραψε: «Αἱ Ἀσκήσεις τοῦ *Λουσίου* εἶνε πρωτότυποι καὶ κινοῦσι πολὺ τὴν περιέργειαν τοῦ ἀναγνώστου. Προσαπάθησα κ' ἐγὼ νὰ συνθέσω *μερικὰς τοιαύτας*, τὰς ὁποίας θὰ σου στείλω προσεχῶς.»—«Πρόσφερε τὰ εὐχαριστήριά μου πρὸς τὸν *Λούσιον*, μοῦ γράφει ἡ *Φιλόπατρις Ἰάς*, διότι μοῦ ἔδωσε τὸ καλὸν παράδειγμα καὶ τώρα θὰ προσπαθήσω κ' ἐγὼ νὰ εὕρω νέας Πνευματικὰς Ἀσκήσεις.»— Καὶ ἐν γένει ὅλοι ἑτοιμάζονται νὰ μ' ἐκκλήξουν μὲ νέας, πρωτοτύπους καὶ ὡραίας Πνευματικὰς Ἀσκήσεις. Τώρα μάλιστα ποῦ ἔρχονται αἱ Διακοπαὶ καὶ θὰ ἔχουν καιρόν.

Ὁ Γραμματοκομιστής, *Πάραλος Πέτρα*, εἶνε ὑποχρεωμένος νὰ σου φέρῃ τὸ φύλλον εἰς τὸ σπίτι. Ἂν ἐπιμένῃ ὅμως νὰ σε κρατῇ, εἰπὲ νὰ σοῦ το φυλάττουν εἰς τὸ Ταχυδρομεῖον καὶ νὰ στέλλῃς νὰ το πέρνῃς ἀπὸ ἐκεῖ. Ἐγὼ δὲν εἰμπορῶ νὰ κάμω τίποτε ἄλλο, εἰμὴ νὰ στέλλω ταχυτικὰ τὸ φύλλον, εἰς τὴν διεύθυνσίν ποὺ μου παραγγέλλει ὁ συνδρομητής.

Ἡ ἀλληλογραφία, *Πάντοτε Φαιδρά*, γράφεται μίαν ἑβδομάδα σχεδὸν πρὸ τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ἐκδίδεται τὸ φύλλον· πρόσθεσε τώρα τὰς ἡμέρας, τὰς ὁποίας κάμνει διὰ νὰ φθάσῃ ἡ ἐπιστολή σου, καὶ θὰ ἐξηγήσῃς τὴν βραδύτητα τῆς ἀπαντήσεως. Νὰ π. χ. ἐλογάριαζες ὅτι θὰ σου ἀπαντήσω εἰς τὸ 23ον, μὲ παρεκάλεσε νὰ σου ἀπαντήσω εἰς τὸ 22ον καὶ ἐγὼ μόλις σοῦ ἀπαντῶ εἰς τὸ 24ον! Σὲ βεβαιῶ ὅμως ὅτι, ὅταν ἔγραφα τὴν Ἀλληλογραφίαν τοῦ προηγουμένου φύλλου, ἡ ἐπιστολή σου δὲν εὑρίσκετο εἰς χεῖρας μου.— Σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐνεργείας σου ὑπὲρ ἐγγραφῆς συνδρομητῶν εἰς τὸν *Πρόαντα*, ὁ ὁποῖος βεβαίως εἶνε «ἔκτακτον πρᾶγμα» Πῶς ἐπῆγαν αἱ ἐξετάσεις;

Γλυκὺ Φιλάκι, τί εὔμορφος ὁ μικρὸς ἐκεῖνος Λαγώς· μὲ τὴν κόκκινην βελάδαν ποὺ μου *εἶχες εἰς τὸ γράμμα σου*. Θὰ *κουράζεσαι*, λέγεις, νὰ γράφω διπλοῦν φυλλάδιον καθ' ἑβδομάδα; Καὶ τοὺς συνεργάτας μου τοὺς ξεχνᾷς; Αὐτοὶ εἶνε ἀρκετοὶ νὰ γράφουν ἕνα φύλλον τὴν ἡμέραν! Εἰπὲ εἰς τὸν ἀδελφόν σου ὅτι τὸν δέχομαι εὐχαρίστως καὶ νὰ μου γράψῃ.

Ὄχι, *Φιλέλλην Μικρασιάτα*, ἐκ τῆς περιγραφῆς σου φαίνεται ὅτι δὲν ἦσο σὺ ὁ ἀφῃρημένος, ὁ ὁποῖος μοῦ ἔστειλε τὰ ἀνυκόγραφα. Ἀλλὰ καὶ σὺ ἂν ἦσο, ἡ λέξις «ἀφῃρημένος» δὲν ἔπρεπε νὰ σε τρομάξῃ. Νομίζεις ὅτι εἶνε καμμία ὕβρις; Νὰ ἤξευρες πόσοι μεγάλοι ἄνδρες εἶνε ἀφῃρημένοι! Οἱ νέοι βέβαια πρέπει νὰ εἶνε προσεκτικοὶ καὶ νὰ μὴ λησμονοῦν τίποτε. Ἀλλ' ἂν το πάθουν καὶ καμμίαν φορὰν, δὲν εἶνε δὰ μεγάλον πρᾶγμα· τὸ πολὺ-πολὺ νὰ ὀνομασθοῦν ἀφῃρημένοι!

Εὖγε, *Ξενητευμένη Ἑλληνοπούλα*, πολὺ ὡραία ἡ ζωγραφική σου καὶ σὲ εὐχαριστῶ ποὺ μου ἔκαμες ἕνα τόσῳ χαριτωμένον δῶρον. Καὶ ὁ κ. Φαίδων ἐμαγεύθη ὅσον σὺ μὲ τὸ «Ἄσμα τῆς Ἀηδόνος».

Ἐμμανουὴλ Δ. Καππάκη, διὰ τὴν διαφορὰν τῆς συνδρομῆς καὶ διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταινίας, θὰ πληρώσῃς ὀρ. 3. Σ' εὐχαριστῶ διὰ τὴν τόσῳ θερμὴν ἀγάπην καὶ ἀναμένω τὸ ψευδώνυμόν σου.

Σαρδανάπαλε, τὸ λάθος διορθώνεται, ἂν στείλῃς ἓν τετράδιόν σου πρὸς τὴν *Κόρην τῆς Ὠραίας Λέσβου*. Ὡς πρὸς τὰς Λύσεις, τώρα, δὲν γίνεται τίποτε.

Δῶρα τοῦ Φαλήρου, προσεχῶς θὰ κάμω γενικὴν ὑπόμνησιν εἰς ὅλους τοὺς ὀφείλοντας τετράδια Μ. Μυστικῶν, καὶ δι' αὐτὸ δὲν δημοσεύω σήμερον τὴν ἰδικήν σου.

Φίλαρθε, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐξέλεξα πρὸς ἀντικατάστασιν τοῦ παλαιοῦ, τὸ ὁποῖον θὰ διατηρήσῃς βέβαια μέχρι τῆς λήξεως τῶν τρεχόντων Διαγωνισμῶν.

Ἔχεις ἄδικον, *Πασχαλιά*, νὰ παραπονῆσαι δέν .σε ἐλησμόνησα διόλου· ἄλλη εἶνε ἡ *Ἀνθεσμένη Πασχαλιά*. Ἐλπίζω τώρα νὰ μου γράψῃς συχνά, ὅπως πρῶτα.

Πλεῖστοι μοῦ γράφουν καὶ σήμερον ὑπὲρ τῆς *προτάσεως τοῦ Μικροῦ Τριμπανιστοῦ* καὶ περισσότεροι ἀκόμη περὶ τῆς Ἑορτῆς τῆς Εἰκοσαετηρίδος, τοῦ Πανηγυρικοῦ Λευκώματος κτλ. Ἐπειδὴ ὅμως σήμερον δὲν ἔχω τόκον, ἐφύλαξα τὰς ἐπιστολάς των χωριστά, διὰ νὰ δημοσεύσω ἐξ αὐτῶν τὰ σχετικὰ ἀποσπάσματα εἰς τὸ προσεχές.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους: *Ἀπότομον Βράχον* (δεκτόν.) *Ναϊάδα* (Ε. Ν.) *Μικρὸν Ἀστρονόμον* (Α. Κ.) *Πρόαντα τὸν Νικίου* (Γ. Κ.) *Ἀθηναϊκὸ Σταφύλι* (Α. Σ.) *Βρεττανικὸν Ἀστέρα* (Π. Γ. Ε.) *Μικρὸν Τραλλιανὸν* (Ν. Λ.) καὶ *Μαρίδαν τοῦ Εὐρίπου* (Ε. Τ.)

Ἀσπασμοὶ πληροφορίαι.— Ὁ *Ἀπότομος Βράχος* ἀσπάζεται τὸν *Λάμπορτα Ἀστέρα* καὶ τὸν *Λησταὶ τοῦ Μέλανος Δρυμοῦ* —ὁ *Δίνος* εὐγνωμονεῖ τὴν *Μέλλουσαν Καλλιτέχνιδα*, ἡ ὁποία ἐφρόντισε νὰ τον κάμῃ συνδρομητήν μου· (ἀλλὰ κ' ἐγὼ τὴν εὐγνωμονῶ πού μου ἀσύστησε ἕνα τόσῳ καλὸν φίλον!)—ὁ *Ἀγγουρολογιώτατος* ἀσπάζεται τὸν *Τρεχαγουρευόπουλον* καὶ περιμένει τὸνομά του·—τὸ *Γλυκὺ Φιλάκι* ἔχει μεγάλην εὐχαριστησιν νὰ γνωρίσῃ τὴν *Ναυτοπούλαν*· —ὁ *Ἑωσφόρος* πληροφορεῖ τὸν *Λεονοκεπῆ* *Ὀλυμπον* ὅτι θὰ του γράψῃ ἀπ' εὐθείας:—ὁ *Βασιλεὺς τῶν Ἀνθέων* ἀσπάζεται τὸν *Δ. Τσόκαν*·—ἡ *Μέλλουσα Καλλιτέχνις* συγχαίρει τὴν εἰρηνικὴν *Βίγλαν*, τὸν ἐνδοξοτάτον πολέμιον τῶν ἐμφυλίων πολέμων *Δὸν Κιχώτην*, τὴν *Ἴριδα* καὶ τὸν *Τίκ-Τάκ* διὰ τὰ Βραβεῖά των·—ἡ *Δούκισσα* ἐρωτᾷ τὸ *Φωτοβόλον Τόξον* πῶς περνᾷ εἰς τὴν Κηφισσιάν·—ὁ *Ἰσημερινὸς* τοῦ *Κόσμου* πληροφορεῖ πάντας ὅτι ὀνομάζεται *Νέρων Μ. Μπουφίδης* καὶ ὅτι τοῦ λοιποῦ θὰ φαίνεται μὲ τὸνομά του· —Αἱ λοιπαὶ πληροφορίαι παραλείπονται, ἄλλαι μὲν δι' ἔλλειψιν χώρου, μερικαὶ δὲ διότι δὲν μου ἐφάνησαν ἄξιαι δημοσιεύσεως, διὰ πολλοὺς λόγους.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰν ταλλάξουν: Ὁ *Ζεβὰν* μὲ τὸν *Ἀρχιγαύαρχον Ἐδρυθιάδην*, *Δημ. Δρίβαν*, *Ἀνδρεῖον Κεφαλλῆνα* καὶ *Μαντεῖον τοῦ Τρυφωνίου*·—ὁ *Ἐθνικὸς Ὅμιλος* μὲ τὴν *Δάφνην*. *Ἀκρόπολιν*, *Ἀναμνουμπούλα*, *Ἥρωα Γαριβαλδὴν* καὶ *Ἕκτορα τὸν Τρῶα*· — ὁ *Μολόρδος* μὲ τὸν *Ἀνδρεῖον Ἐδζωνον*, *Τί με μέλει*, *Τοὺν Τσὼν*, *Ἥρωγε Ἀσράκι* καὶ *Ταναγραίαν Κόρην*·—ὁ *Δίνος* μὲ τὴν *Ναυτοπούλαν* καὶ *Μέλλουσαν Καλλιτέχνιδα*· — τὸ *Ἀειθαλὲς Ῥόδον* μὲ τὸ *Ἀφρισμένον Ἔθνος* — ὁ *Δίθὴρ* μὲ τὸ *Μεσολογγιτάκι* καὶ *Γιαννάκην Μαν-*

ρῖκον· — τὸ *Ἑλληνικὸν Δίσθημα* μὲ τὴν *Ναυτοπούλαν* — τὸ *Γλυκὸ Φιλάκι* μὲ τὸν *Ἀνδρεῖον Κεφαλλῆνα*, *Μοῦσαν* τῆς *Ἀστρονομίας* καὶ *Τζὶ-Τζὶ-Μπούμ-Μπούμ* — ἡ *Μυστικὴ Φωνὴ* μὲ τὸ *Ἀρχιζιζάνιον*, *Μικρὸν Τυμπανιστήν*, *Ζαππίδα*, *Ναυτοπούλαν* καὶ *Τζὶ Τζὶ-Μπούμ-Μπούμ* — ὁ *Ἑωσφόρος* μὲ τὸν *Μελαγχολικὸν Ναύτην* καὶ *Ἐθνικὸν Ὕμνον* — ὁ *Μελαγχολικὸς Ναύτης* μὲ τὴν *Πασχαλιάν*, *Ποιητικὸν Νάρκισσον*, *Κροκόπεπλον Ἠώ*, *Ὕδωρ* τῆς *Στυγὸς* καὶ *Ἰωνικὴν Ἀκτήν* — ἡ *Ρωσσικὴ Καραμέλα* μὲ τὸν *Μίλτον Δωρυσιάδην* καὶ τὴν *Ὡραίαν Δορκάδα* — ὁ *Δημήτριος Δρίβας* μὲ τὴν *Ξενητευμένην Ἠπειρώτισσαν* καὶ *Ἀρχιναύαρχον Εὐρυβιάδην* — ἡ *Ἀμυδρὰ Λάμψις* μὲ τὴν *Χαραυγὴν* καὶ *Γλυκύλαλον Ἀηδόνα* — ὁ *Πατρινὸς Σπουργίτης* μὲ τὸν *Ζακυνθινὸν*, *Παπαρούναν* τῆς *Πετρέλης*, *Μακαρουνάδαν*, *Κίμωνα Κόλλαν* καὶ *Κουκλίτσαν* — ἡ *Μακαρουνάδα* μὲ τὴν *Γλυκύλαλον Ἀηδόνα* καὶ *Ἀρχιζιζάνιον* — τὸ *Σκῆπτρον* τοῦ *Διὸς* μὲ τὸν *Μελαγχολικὸν Ναύτην*, *Ὑποψήφιον Δόκιμον*, *Ἀγραίαν Ἄρτεμιν*, *Φαρέτραν* τῆς *Ἀρτέμιδος* καὶ *Ρωσσικὴν Καραμέλαν* — ὁ *Φιλοθάρατος* μὲ τὸν *Ψάλλοντα Ρόακα*, *Ἐσμεράλδαν*, *Ὀνειροπόλων Καταφύγιον* καὶ *Τρυγονάκι* — ἡ *Δούκισσα* μὲ τὸν *Ἱππότην τῶν Ἀθηνῶν* — ἡ *Τοξότης Ἄρτεμις* μὲ τὴν *Φαρέτραν* τῆς *Ἀρτέμιδος*, *Πολικὸν Ἀστέρα*, *Κόντε Ραπανάκην* καὶ *Ὀνειροπόλων Καταφύγιον* — ἡ *Ἀγραία Ἄρτεμις* μὲ τὴν *Φαρέτραν* τῆς *Ἀρτέμιδος*, *Ἱππότην τῶν Ἀνέμων*, *Πολικὸν Ἀστέρα* καὶ *Ἐθελοντὴν Στρατιώτην* — ὁ *Μικρὸς Τυμπανιστὴς* μὲ τὴν *Σαμιακὴν Σημαίαν* καὶ *Ἰωνικὴν Ἀκτήν* — ὁ *Μακρολέλεκας* μὲ τὴν *Ἶριδα* — *Σέλευκος ὁ Κεραυνὸς* μὲ τὴν *Ναυτοπούλαν* καὶ τὸ *Τίρι Λίρι* — ἡ *Ἀρχαία Ἑλληνὶς* μὲ τὴν *Ταπεινὴν Καρδίαν* — ὁ *Νέρων Μ. Μπουρίδης* μὲ τὸν *Ὀλυμπιονίκην*, *Ἄρχοντα τοῦ Κόσμου* καὶ *Χρυσόμαλλον Λέοντα* — ὁ *Σοφὸς Πιττακὸς* μὲ τὸν *Ἀρχιναύαρχον Εὐρυβιάδην*, *Δεχμάλωτον Χελιδόνα* καὶ *Κῦμα τῆς Σαλαμῖνος* — ὁ *Σπασμένος Φεγγίτης* μὲ τὴν *Φιλοπάτριδα Ἰάδα*, *Πίφ-Πάφ*, *Μίαν Τρελλούλαν*, *Βασίλισσαν τῶν Ἀνθέων* καὶ *Ναύτην τοῦ Αἰγαίου*.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της: *θέλπουσαν* (ὅλα ἐλήφησαν καὶ ματαίως ἀνησυχεῖς·) *Μικρὸν Τυμπανιστὴν* (ἔστειλα Ν.) *Δούσιον* (εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὰς λαμπρὰς ἐνεργείας·) *Μυλόρδον*, *Αἴνον*, *Ἀειθαλὲς Ῥόδον* (αὐτὸ λοιπὸν ἔχει καλῶς·) *Δίθέρα* (τὸ ποιηματάκι σου πρὸς ἐμὲ θὰ τὸ δημοσιεύσω εἰς τὰς «Γνώμας» τοῦ Πανηγυρικοῦ Κευκώματος· εἶσαι εὐχαριστημένος;) *Ἑλληνικὸν Δίσθημα*, *Ἀγγουρολογιώτατον*, *Πίφ-Πάφ* (ὄχι· οἱ περὶ ὧν μ' ἐρωτᾷς δὲν εἶναι συνδρομηταί μου·) *Πιστὸν Στρατιώτην*, *Γεράσιμον Λασκαράτον*, *Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα* (ὁ Πρόας εἶναι μυθιστορικὸν πρόσωπον, ὥστε δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ τὸν εὕρῃς εἰς τὰ λεξικά.) *Πειρασμένον Λόκον* (ἔστειλα ἀγγελίας καὶ εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ἐνεργείας·) *Τρικυμιώδη Μαλέαν* (ἴσα-ἴσα εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον θὰ δημοσιεύσω μίαν θαυμασίαν Μαγικὴν Εἰκόνα, ἡ ὁποία μάλιστα συνοδεύει ἓν ποίημα τοῦ Γκαῖτε! φαντάσου...) *Μέλλοντα Ἥρωα* (κατενθουσιασμένον μὲ τὸν «Πρόαντα») *Ρωσσικὴν Καραμέλαν*, *Σκαφιδάκι*, *Ἀμαρτωλὸν Ἑλληνα* (στέλλε μου πάντοτε καὶ ὅταν εἶγε καλαί, ὅπως ἡ σημερινή, θὰ δημοσιεύωνται·) *Ἀεροναυτοπούλαν*, *Κωνσταντινέτα Πούλον*, *Ναυτοπούλαν*, *Δημ. Δρίβαν* (ὁ ὁποῖος ὀνομάζει τὸν *Δὸν Κολοκύθαν* «Μικρὸν Σουρῆν»·) *Ἀμυδρὰν Λάμψιν* (σοῦ ἔστειλα τὰ Μ. Μυστικὰ καὶ ἐλπίζω νὰ τὰ ἔλαβες·) *Αὔραν τοῦ Βοννοῦ*, *Ἄρατον*, *Π. Καρζῆν* (ἦτο, ἀλλὰ τώρα πλέον δὲν εἶνε·) *Πατρινὸν Σπουργίτην*, *Σκῆπτρον τοῦ Διός*, *Ἑωσφόρον* (ἔστειλα·) *Φιλοθάρατον*, *Ἱπποδαμάστριαν* (εὔχομαι καλὴν ἐπιτυχίαν·) *Τοξότιδα Ἄρτεμιν*, *Ἀγραίαν Ἄρτεμιν* (ἐπανάλαβε τὴν πληροφορίαν σου νὰ σὲ δημοσιεύσω· φαίνεται ὅτι δὲν εἶχα τόπον·) *Μερεξιδέριαν* (μὲ ἄλλους λόγους θέλεις νὰ διαγωνισθῇ καὶ ὁ κ. Φαίδων διὰ τὸ Ράλλειον;) *Ψίτ-Ψίτ*, *Ἀρχιζιζάνιον*, *Θουκυδίδην τὸν Ἱστορικόν*, *Ἄνθος τῆς Αὐγῆς*, *Μαθήτριαν Καλλιτέχνιδα* (εὐχαριστῶ διὰ τὴν τόσην ἀγάπην·) *Νικόλαον Μαρουλιανόν*, *Χιονοσκεπὲς Ὄρος*, *Ὅρμα τοῦ Ἡλίου*, *Γαλανὴν τοῦ Αἰγίου* (τὰ σέβη μου εἰς τὴν καλήν σου μητέρα, ἡ ὁποία μὲ ἀγαπᾷ τόσον·) *Ἀσπροποταμίτην* (ὁ ὁποῖος ἑτοιμάζει σύγγραμμα περὶ Ἀνδρικοῦ καὶ Γυναικείου Φύλου, λαβὼν ἀφορμὴν ἀπὸ τὸν καυγᾶν Ἀγραιῶν καὶ Κοριτσιῶν·) *Σέλευκον τὸν Κεραυνόν*, *Ἰάναν*, *Μαῦρον Πρίγκιπα*, *Μαρίαν Συναδινοῦ*, *Ἰωάννην Μαυρίκιον*, *Σοφὸν Πιττακὸν* (πολὺ ὡραία ἡ σφραγὶς μὲ τὸ ψευδώνυμόν·) *Σπασμένον Φεγγίτην*, *Φιλόμουσον Παῖδα* (ὡραία ἡ ζωγραφιά· ἀλλ' οἱ Εὔζωνοι ἔχουν διαφορετικὴν στολήν· τί κρῖμα ποῦ θὰ χάσετε τόσον καλὸν διδάσκαλον!) *Θυμάρι τοῦ Καραμπαμπᾶ*, *Φωτιὰν* καὶ *Αὔραν* (ὄχι! ὁ χάρτης τῶν Λύσεων δὲν πρέπει νὰ κόπτεται διόλου·) *Ἀνρικὸν Ποιητήν*, *Ἀδριανὸν* (ὁ ὁποῖος μοῦ ἔγραψε μίαν χαριτωμένην ἔμμετρον ἐπιστολήν·) *Ἀκτῖνα Ἡλίου*, *Παραδείσην Καφαλόπουλον*, *Ἐλένην Κ. Πράτσικα*, *Μιχαὴλ Παρασκάκην*, *Νέστορα Κ. Βαλτζῆν*, *Ἔμμ. Κωσταλλᾶν*, *Ἀναστασίαν Γ. Κιρυομφύλλου*, *Ν. Μ. Βλάσην*, *Ι. Δ. Καρᾶν*, *Ἄσπρην Γάτα* καὶ λοιπούς, ὧν ἐλήφθη ἡ συνδρομὴ διὰ τὸν «Πρόαντα τὸν Νικίου.»

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 1 Ἰουνίου θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 19 Ἰουλίου.

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φυλλάδιον, ὃν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

298. Δεξιγριφος.

Πρόθεσιν μονοσύλλαβον μὲ γράμμα ἂν συνδέσῃς,
Κάτι ποῦ τέρπει κι' ὠφελεῖ εὐθὺς θὰ ποτελέσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀγγουρολογιωτάτου

299. Στοιχειόγριφος.

Μὲ κεφάλι ἂν μ' ἀφήσῃς, εἶμαι νόστιμος ἰχθύς;
Ἂν μου κόψῃς τὸ κεφάλι, 'στὸ Αἰγαῖον θὰ με [ἰδῆς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πτηνοῦ τῆς Ἐρημου

300. Αἴνιγμα

Μακρὺς πλατὺς ἀπλόνομαι καὶ τὰ βουνὰ ἀντι-
Τὸ φῶλόν μου ἂν ἀλλάξῃς, [κρύζω.
Πρόσεξε ... μὴν τρομάξῃς!
Ἀρχαῖον τέρας γίνομαι καὶ τοὺς ὀδόντας τρίζω...

Ἐστάλη ὑπὸ του Δουσίου

301. Γωνία.

Λ . . . . =Γεωργικὸν ἐργαλεῖον.
. Γ . . . =Μουσικὸν ὄργανον.
. . Λ . . =Τὸ ἄκρον τῆς γῆς.
. . Α . . =Ἔντομον φθοροποιόν.
. . . Ξ . . =Μία τῶν Ὠκεανίδων.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑλληνοπούλας

302. Μαίανδρος.

. . . . . .
. . . . . .
. . . . . .

Νὰ τοποθετήσῃς αἱ στιγμαὶ διὰ γραμμάτων, οὕτως ὥστε νὰ ἀναγινώσκεται εἰς τὰς τέσσαρας πρώτας τόνομα μουσικοῦ ὀργάνου, εἰς τὰς ἀμέσως καθεξῆς τόνομα γράμματος, εἰς τὰς κάτω τέσσαρας τόνομα ἠπείρου, εἰς τὰς κατόπι καθεξῆς τόνομα κατοίκου χώρας τῆς Ἀσίας, κατόπι νήσου τῆς Τουρκίας, κατόπι πόλεως Ἑλληνικῆς, κατόπι ἐπερρήματος, κατόπι πτηνοῦ, κατόπι ὕλης, καὶ τέλος γυναικὸς ὁσίας.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀνδρέα νας Ν. Βλαστοῦλα

303. Κεκρυμμένον Κυβόλεξον.

1.—Πᾶς ἀμελὴς καὶ ἄτακτος τιμωρεῖται.
2.—Ὀτάκις οἱ Πέρσαι ἐξεστράτευσαν κατὰ τῶν Ἑλλήνων ἐντκήθησαν.
3.—Ἡ ὁσία Μαρία κατήγετο ἐξ Αἰγύπτου.
4.—Εἰς τὰς μάχας δοκιμάζεται ἡ ἀνδρεία.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σφρυδ Πιτταυ

304—305. Μαγικὴ Συλλαβή.

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς οἱουδήποτε γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ μιᾶς συλλαβῆς, πάντοτε τῆς αὐτῆς, σχηματίσατε ἄλλας τόσας λέξεις:

Γῆ, αἰτία, Κῶος, σῖτος, πιστός.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τρομέρα

306. Συλλαβικὴ Ἀκροστιχίς.

Αἱ ἀρχικαὶ συλλαβαὶ τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τόνομα ἀρχαίου ἕλληνος ἱστορικοῦ: 1, Νῆσος τῆς Ἑλλάδος. 2, Κάτοικος ἀρχαίας χώρας. 3, Ἀρχαῖος Σοφός. 4, Ὄρος τῆς Ἑλλάδος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιναυάρχου Θεμιστοκλέους

310. Πρόβλημα.

Πρὸ 55 λεπτῶν ἦτο τὸ $^1/_3$ τοῦ $^1/_3$ τοῦ $^1/_4$ τῶν $^5/_3$ τοῦ $^1/_2$ τῶν $^4/_5$ τοῦ ἡμερονυκτίου. Τί ὥρα εἶνε;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Τυμπανιστοῦ

311. Ἀπροσδόκητον.

Τί πρᾶγμα χωρίζει κυρίως τὰ δάκρυα ἀπὸ τὰ γέλια;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πιστοῦ Στρατιώτου

312. Γρῖφος.

η η η
ν ν ν

η μενε η Τῶνα μέλι.
ν γ

η η η
ν ν ν

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πάντοτε Φαιδρᾶς

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 4 καὶ 11 Ἀπριλίου τ. ἔ.

161. Σύλλα: (Σ, Λ, Σ).— **162.** Ταρσός, Τράρος.—**163.** Κύβος, Κῦρος.— **164.** Ταῦς. **165.** Ὁ Ἥλιος. — **166** ΓΑΡΙΒΑΛΔΗΣ, Ἄρης, ρίς, Ἰλιάς, βαβαί, λίρα, Δίβρη, Ἥρα, Σάρα.—**167—170.** Γινομένης τῆς ἀνταλλαγῆς διὰ τῆς συλλαβῆς ΡΕ, σχηματίζονται αἱ λέξεις: ὄρεξις, μωρέα, ρέκτης, ἀρετή.—**171.** ΙΟΡΔΑΝΗΣ (1, Ἴον. 2, ΟΡχομενός. 3, ΔΑνία. 4, ΝΗΣσα). — **172.** Μὴ προτρεχέτω ἡ γλῶσσα τῆς διανοίας.—**173.** Τὸ διότι ἔκεται τῷ διατί.

---

174. Κουρεύς, ὀρεύς.—**175.** Πύρρος, Πύργος.—**176.** Ἕσπερος, ἑσπέρα.

177.
Θ Α Σ Ο Σ
Β Ε Λ Ο Σ
Μ Η Ρ Ο Σ
Κ Ο Μ Μ Α
Σ Υ Ρ Ι Α

178.
Ο Σ Α
Σ Κ Ρ
Σ Ο Η
Α Υ Λ Ο Σ
Ο

179-182. Ἡ, Σύμη. 2, Τῆνος. 3, Χῖος. 4, Ἴος.—**183-187.** Γινομένης τῆς ἀνταλλαγῆς διὰ τῆς συλλαβῆς ΤΡΑ, σχηματίζονται αἱ λέξεις: ἀτραπός, πέτρα, τρανός, βάτραχος, ῥάτρα.—**188.** Ἐὰν περιπατῇ ἐπὶ γεωγραφικοῦ χάρτου.—**189.** Ἡ ὥρα ἦτο 1 $^1/_4$.—**190.** Τῶν φρονίμων τὰ παιδιὰ πρὶν πεινάσουν μαγειρεύουν. — **191.** Ὅμοιος ὁμοίῳ ἀεὶ πελάζει.—**192.** Ὁ Ἅδης ἐβίνισεν ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας τὸν Ἰησοῦν.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1898